

Tale af H.E. Naledi Pandor, tidligere minister for internationale relationer og samarbejde for Den Sydafrikanske Republik under Panel 3 af Schiller Instituttets online konference den 8. December 2024

Ikke korrekturlæst

Videoen kan ses her fra 35 min. 36 sekunder:

De videnskabelige drivkræfter i den fysiske økonomi i dag

Ordstyrer Jason Ross:

Vores næste taler, som jeg er meget beæret over at kunne præsentere, er Hendes Excellence Naledi Pandor. Fru Pandor har haft flere ministerposter i den sydafrikanske regering, bl.a. inden for uddannelse og videnskab og teknologi. Hendes seneste stilling var som minister for internationale relationer og samarbejde i Sydafrika.

Hendes emne: »Hvordan skal Syd reagere?«

Deres Excellence, De har ordet.

[som leveret live]

H.E. Naledi Dr. Pandor: Mange tak til Schiller Instituttet og

især til Dr. Helga Zepp-LaRouche for at have inviteret mig til at deltage i denne vigtige konference. Jeg skulle have talt i går i panelet om globale spørgsmål, og jeg vil forsøge at reflektere over nogle af hr. Cheminades bemærkninger i dag.

Vores verden oplever i dag et meget dybt og forstyrrende niveau af giftig politik, der er domineret af aggressiv egeninteresse og forsømmelse af værdien af globalt samarbejde. Multilaterale organer som FN har ikke været i stand til at reagere beslutsomt. Og FN's mest magtfulde organ, Sikkerhedsrådet, holdes som gidsel af stormagtskonkurrence og skæv brug af vetoretten. Mange kommentatorer har omtalt de sidste fem år som et meget giftigt geopolitisk miljø, der har testet internationale relationer og flosset længe etablerede bånd, som var med til at undgå en verdenskrig i mere end fem årtier. Nogle ser også perioden som et vendepunkt; en periode, der giver plads til et nyt kollektiv af progressive ideer, som vil forsøge at sætte mennesker frem for særinteresser først.

Der er håb om, at Syden vil træde i karakter. Opfattelsen af »Syd« er omstridt, da regionen ikke har en sammenhængende gruppering af nationer med et fælles overherredømme, sådan som det er tilfældet med nationerne i Nord. Så vi kæmper stadig med betydningen af og enheden i Syd. Der er dog lovende tegn på fremkomsten af nye formationer og politiske perspektiver. For eksempel har Sydafrika vist et positivt engagement i international lov og i FN-systemet gennem sin tilgang til Den Internationale Domstol i bestræbelserne på at afslutte den igangværende krig mod palæstinenserne i de besatte palæstinensiske områder. Sydafrika satte dermed menneskerettighederne og hensynet til dem, der lider overlast, i højsædet for sine udenrigspolitiske handlinger.

Det mindede om den tidligere præsident Nelson Mandela, som spillede en nøglerolle i flere fredsinitiativer på det afrikanske kontinent, og som formede Sydafrikas udenrigspolitik som en politik, der er baseret på omsorg for andre, på fremme af menneskerettigheder og på international

solidaritet. Så »jeg holder af dig, fordi du holder af mig«. Dette relaterer til en meget gammel afrikansk filosofi om *Ubuntu*, som betyder »Jeg er et menneske, fordi du anerkender min menneskelighed i handling.«

En anden positiv udvikling er den øgede modning af BRIKS-forummet til et udvidet organ, der søger en mere inkluderende tilgang til global politik og internationale partnerskaber. BRIKS har vist sig at være et positivt forum, fordi det søger at diskutere nye ideer om nøglespørgsmål som videnskab, innovation, handel, international finansiering og udvikling af Syden. Etableringen af BRIKS' nye udviklingsbank og dens tidlige succes giver yderligere håb om oprettelsen af nye institutioner og ny praksis.

Vi er bestemt enige med hr. Cheminade i den kritiske betydning af videnskab og innovation, men en af realiteterne er, at støtte til Afrika sjældent omfatter finansiering af forskning, finansiering af innovationskapacitet og finansiering af fremme af videnskab på det afrikanske kontinent.

Vi mener også, at opmærksomheden på FN-reform og demokratisering af Sikkerhedsrådet er en anden positiv mulighed, som vi bør bruge til at omforme verdens relationer. Generalforsamlingen i september sidste år forpligtede sig til at fremme reformprocesser og til at gøre Sikkerhedsrådet mere effektivt, mere virkningsfuldt, mere demokratisk og mere repræsentativt.

Endelig mener jeg, at opgaven for de næste fem årtier helt sikkert er at vedtage brugbare strategier for den grundlæggende transformation af Afrika. Vores kontinent er nødt til at tage fat på de vanskelige udfordringer med ulighed, fattigdom og arbejdsløshed. Afrika har en betydelig utålmodig ungdomsbefolkning, som er ivrig efter at opnå et velstående, demokratisk og handlekraftigt Afrika. Det globale samfund bør derfor arbejde tæt sammen med Den Afrikanske Union for at gennemføre vores afrikanske plan for udvikling, Africa

Agenda 2063. I denne plan udpeger vi de kritiske udviklingsområder, herunder vand, vedvarende energiresourcer, infrastruktur og logistik til intra-afrikansk handel, landbrug og fødevarer-sikkerhed. Og vi kræver, at vores partnere skal støtte kontinentet for at styrke kapaciteten til at gennemføre denne udviklingsdagsorden. Vi har ikke brug for nye planer; vi er nødt til at sikre, at de eksisterende planer er effektive, og at de fungerer til gavn for Afrika, til gavn for hele menneskeheden i Syd.

Vi tror på, at Syd kan være en kilde til fremskridt, fred og sikkerhed. Landene i Syd bør omfavne demokrati, menneskerettigheder og respekt for international lov som vigtige garantier for at gøre en ende på den giftige magtkonkurrence, som virkelig har undergravet de menneskelige relationer. Faktisk udgør udhulingen af respekten for menneskerettigheder og international lov en meget alvorlig trussel mod videnskabelig praksis, fordi udemokratiske regeringer hader ærligheden i videnskabelig forskning; hader muligheden for innovation. Og derfor påhviler det os alle at vedtage de ideer, der er beskrevet i Schiller Instituttets udviklingsramme, for virkelig at sikre, at alle de aspekter af menneskelig stræben, der fremmer menneskelig fremgang, bliver omfavnet af regeringer i Syd såvel som regeringer i Nord. Vi bør opmuntre til et nyt menneskeligt forhold i hele verden; et forhold, der er dedikeret til at styrke alle mennesker og sikre, at vi udvikler en mere velstående, en mere engageret og en mere kvalificeret menneskehed, der er i stand til at løse de grundlæggende problemer, som vi alle står over for. For ved siden af problemerne har vi en menneskelig kapacitet – en opfindsomhed – til at løse problemerne; og vi er nødt til at stå sammen om at samle den kapacitet og sikre, at vi bruger internationale relationer til at løse verdens problemer.

Jeg ser frem til drøftelserne af vores bidrag. Mange tak skal I have.

Ross: Tak, Naledi Pandor. Vi vil nu gå over til en kort

diskussionsperiode med Hendes Excellence Pandor, Helga Zepp-LaRouche og Jacques Cheminade. Jeg vil gerne starte med at spørge Helga, om du har noget, du gerne vil sige som svar på det, du har hørt her til morgen eller i eftermiddag.

Helga Zepp-LaRouche: Ja, jeg vil gerne udtrykke min dybeste glæde over, at De giver os den ære at deltage i vores konference, for vi har fulgt med i, hvad De har gjort, og bemærket, at den sydafrikanske regering har overtaget det moralske lederskab for verden, som Vesten i denne periode synes at have forladt. Så du har også allerede i dine bemærkninger besvaret det, jeg havde tænkt mig at spørge dig om. Men lad mig gentage mit spørgsmål til dig. I går diskuterede vi den strategiske situation, som flere mennesker, herunder Scott Ritter, jeg selv og andre, karakteriserede som den farligste periode i hele historien; endda farligere end Cuba-krisen, alene af den grund, at vi ser ud til at være på vej som et tog uden stopskilte mod en atomar katastrofe. Det blev understreget af en bemærkning fra kontreadmiral Thomas Buchanan på CSIS-mødet den 20. november. Han sagde, at for at bevare USA's overherredømme anså de det for legitimt at bruge atomvåben. Han sagde dog, at de burde beholde en vis mængde af dem for at være i stand til at bekæmpe fremtidige modstandere. Det indebærer den latterlige idé, at man kan vinde en regional eller begrænset atomkrig og så fortsætte bagefter, hvilket naturligvis ikke er tilfældet. For som Ted Postol og andre overbevisende har argumenteret for, er sandsynligheden for, at en atomkrig vil udslette alt liv på planeten, meget stor, hvis ikke sikker. Så spørgsmålet er derfor, hvad vi kan gøre for at komme væk fra dette utroligt farlige spor?

Jeg har tænkt over det i meget lang tid, og hvis man ser på forholdet mellem USA og Kina, NATO og Rusland, ser det ud til at være næsten håbløst. USA's Kurt Campbell, som er understatssekretær, udtalte for nylig, at Kina udgør den største trussel i USA's historie nogensinde. I Tyskland taler forsvarsminister Pistorius f.eks. om at gøre Tyskland

»krigsklar«. Europa er i gang med en militariseringsproces.

Jeg tror, at det eneste håb, der er for at undgå en sikker katastrofe, som ville betyde enden på den menneskelige art, er at overbevise de vestlige nationer om at stoppe konfrontationen med det Globale Syd. Det Globale Syd udgør allerede, ifølge Cambridge-statistikker, 85 % af den menneskelige befolkning; det er klart den Globale Majoritet. Og hvis vi kunne gøre noget for at overbevise europæerne og endda USA om at samarbejde med BRIKS, for eksempel i udviklingen af Afrika, i udviklingen af Latinamerika og Asien, for at industrialisere, for at hjælpe den sydlige halvkugle med endelig at overvinde resterne af kolonialismen; hvilket også ville være i Vestens interesse, fordi det ville være den eneste menneskelige måde at løse migrantkrisen på.

Så jeg vil gerne spørge dig, om vi ikke kan indgå i en form for dialog for at sætte dette på dagsordenen? For at gå fra konfrontation til samarbejde på en måde, der har så stor strategisk betydning, at det virkelig løser problemet? Det ville være mit spørgsmål til dig.

Dr. Pandor: Mange tak, det er et meget komplekst spørgsmål. Det første svar ville være, tror jeg, at det, vi har brug for, er modne, rationelle ledere. Forskere som dem, hr. Cheminade henviste til. Hvis man ikke har det niveau af logik og rationel tænkning, så tyer man til den ulogik, at man altid kan have magten. Og jeg mener, at det er en ekstremt forkert tilgang; det udelukker så store dele af verden fra at være med til at udvikle verden på en positiv måde til en fremtid, hvor vi alle er velstående, hvor vi alle føler, at verden gør en forskel og faktisk anerkender vores behov og vores evner. Så det, vi har brug for, er modne ledere, der kan have en meget kompleks diskussion om, hvordan de mest magtfulde økonomier – som er USA, Kina og til en vis grad Europa – hvordan de forholder sig til hinanden på en positiv måde. Og jeg er sikker på, at de med en ordentlig diskussion og en åbenhed over for at nå frem til et positivt resultat vil være i stand

til at løse de nuværende spændinger mellem dem.

Jeg synes, at tanken om at forberede sig på krig er et meget dårligt eksempel på lederskab. Det, vi burde forberede os på, er at bruge vores medfødte evner til at fremme verden. Vi er nået til et punkt, hvor mange lande har meget bekymrende og dødelige våben. Jeg kommer fra Sydafrika, som er et land, der gik med til at destruere de atomvåben, som det havde haft mulighed for at bygge i apartheidtiden. En af de første beslutninger i den nye regering under ledelse af Nelson Mandela var, at vi ville være imod at besidde atomvåben. Og at selv om vi har videnskabelig kapacitet inden for det atomare område, ville den blive brugt til fredelige formål og ikke til at bevæbne Sydafrika mod noget land i Afrika eller nogen anden del af verden.

Så jeg tror, at vi har brug for nytænkning. Vi har brug for et civilsamfund, og især intellektuelle organisationer, som er mere synlige og højlydte i forhold til at præsentere alternative perspektiver på, hvordan vi skal se verden, og som ud fra forskning giver klare eksempler på, hvad vi kan forvente, hvis vi vælger en negativ konfrontation mellem de mest magtfulde i verden. Det vil skade os alle. Hvis stormagterne er i stand til at nærme sig hinanden, vil det give mulighed for øget udvikling, især i de fattigste lande i Syd. Det vil sætte verden på en helt ny kurs og give mulighed for reel forandring og uafhængighed, som vi ikke har haft siden begyndelsen af afslutningen på imperialismen og kolonialismen på det afrikanske kontinent.

Så selv om dette miljø er giftigt, giver det en ny mulighed for at engagere sig på en helt anden måde gennem internationale relationer og opbygge nye partnerskaber mellem alle de forskellige regioner i verden. Men det er de mest magtfulde, der skal træffe beslutningen om at gøre noget positivt. Ellers vil de skabe en reaktion, som vil føre til ødelæggelse af verden og øget ustabilitet i verden, som vi ser fra uge til uge i forskellige dele af verden i dag.

Ross: Mange tak skal du have. Jeg vil gerne spørge Jacques Cheminade, om der er noget, du gerne vil sige til vores fremtrædende gæst?

Cheminade: Deres Excellence, jeg vil gerne stille Dem et spørgsmål, som både svarer til det, vi kæmper for, og til det, Helga og De har sagt. Tror De ikke, at mobiliseringen af diasporaerne fra det Globale Syd i landene i Europa og USA kan være en meget god måde at uddanne vores egne nationer på med disse mennesker, som, når vi møder dem i Paris' gader, og vi møder dem i andre lande, er mere avancerede i politisk henseende, i forhold til at vide, hvad der sker i verden, er mere avancerede end vores eget folk? Så tror du ikke, at vi med mobiliseringen gennem diasporaen kan organisere noget sammen?

Dr. Pandor: Jeg tror bestemt, at det er en mulighed, for for at opnå afspænding gennem Schiller Instituttet er man nødt til, at vi som menneskehed omfavner ideen om, at vi bør arbejde tættere sammen. Det kræver også, at vi omfavner mangfoldighed, og det er noget, som det demokratiske Sydafrika har gjort. Anerkendelsen af enhed og mangfoldighed er en central del af Sydafrikas forfatning. Fordi vi indså, at racisme, fordomme og had mod andre på grund af orientering, kultur eller religion faktisk er negativt for et samfund. Det, vi var nødt til at gøre for at opbygge en nation, der kunne arbejde sammen, var at omfavne begrebet enhed i mangfoldighed. Så jeg tror bestemt, at vi skal arbejde tættere sammen med diasporaen, få dem, der er fremmede i vores lande, til at føle sig velkomne, udnytte deres ekspertise og deres forståelse af den verden, de kommer fra. Men også at få dem til at bidrage til udviklingen i deres lande; at udvikle modeller, for eksempel for Sydafrika, hvor mange af vores uddannede læger arbejder i Canada, Australien og Storbritannien. Der er ingen kontraktlige bestemmelser om, at de kan bruge en del af deres tid på at arbejde i vores land – Sydafrika eller en anden del af Afrika. Så det, vi har gjort som lande i Nord, er, at vi

har berøvet Afrika kritiske færdigheder og ikke har arbejdet på at udvikle en mere inkluderende ordning, der ville sikre en deling af disse færdigheder. Så vi har virkelig brug for et nyt menneskesyn, en ny tilgang til udvikling; en ny tilgang til internationale relationer; en ny tilgang til interaktion og samarbejde mellem os som verdensborgere. Vi er også nødt til at omfavne tanken om, at vi alle er afhængige af hinanden. At uanset hvor jeg kommer fra, uanset min race, uanset mit køn, så kan det være til gavn for alle, hvis vi arbejder sammen. Isolation eller udelukkelse hjælper os ikke med at skabe en bedre verden.

Ross: Hørt, hørt! Jeg vil gerne spørge Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche, om der er andet, du gerne vil tilføje, før vi går videre med vores panel?

Zepp-LaRouche: Nej, jeg synes, Dr. Pandor, at du har givet os en masse stof til eftertanke og opfølgning. Jeg ser frem til at styrke den form for samarbejde, for jeg tror kun, at jeg vil understrege det Globale Syds rolle lidt mere, for i Bandung på den første konference for Afrika, Asien, hvor Chou Enlai og Nehru og Sukarno blev enige om de fem principper for fredelig sameksistens, bemærkede de også, at hvis det nogensinde kommer til en atomkrig, vil Syd blive påvirket lige så meget som Nord. Det sker måske et par uger senere, men i sidste ende vil de også dø. Jeg tror, at det faktum giver det Globale Syd lige nu den moralske integritet og ret til at udtrykke sig stærkere. For jeg tror, at deres stemme er meget mere fornuftig end den, vi har set i Vesten i den seneste tid, som jeg anser for at være i en enorm kulturel krise.

Derfor vil jeg opfordre dig og andre ledere fra det Globale Syd til at indtage en faktisk endnu stærkere rolle i forhold til situationen. Det er min tanke.

Dr. Pandor: Mange tak for det, Dr. Helga. Jeg vil gerne slutte af med at sige, at jeg gerne vil minde alle i Nord om, at de har ydet et utroligt bidrag til, at vi opnåede vores frihed i

Sydafrika. Fordi de alle var enige om, at de ville blive en del af den internationale solidaritetskampagne mod apartheid. Det var det internationale skub sammen med vores egen nationale kamp, der virkelig gjorde en så stor forskel for, at vi opnåede frihed. Jeg tror, vi er nødt til at genoplive den internationale solidaritet for alle mennesker, der lider overlast og bliver undertrykt i dag. Verden viste i tilfældet med apartheid, at vi kunne arbejde sammen; at FN kunne samles, kunne etablere en komité mod apartheid, der kunne sikre, at Nelson Mandelas navn blev holdt i live; at apartheid blev erklæret for en forbrydelse mod menneskeheden.

Så det, jeg mener, vi bør gøre nu, er at sige til verden: »Når vi arbejder sammen om positive mål, er der meget, vi kan opnå, og vi kan endda besejre ondskab som apartheid.

Ross: Mange tak for din deltagelse i vores konference i dag. Dette var Hendes Excellence Naledi Pandor, tidligere minister for internationale relationer og samarbejde i Den Sydafrikanske Republik.

At gøre det amerikanske folk ‘klar til atomkrig’

Gretchen Small

Ikke korrekturlæst

9. december 2024 . Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche gør ret i at kræve, at der rejses et nationalt og internationalt ramaskrig over det vanvid i USA's politik, som kontreadmiral Thomas R. »TR« Buchanan, direktør for U.S. Strategic Command's Plans and Policy Directorate, afslørede i sin tale den 20. november på en konference på Kissingers gamle

tilholdssted, Georgetown University's Center for Strategic International Studies (CSIS). Buchanan sagde der, at USA skulle være parat til at bruge atomvåben, hvis USA's globale lederrolle var på spil.

Buchanan brugte sin hovedtale på CSIS-konferencen til – med entusiastisk opbakning fra sine værter fra CSIS Project for Nuclear Issues (PONI) – at starte en national debat om, at »brug af atomvåben ikke længere er utænkeligt«, i modsætning til den stadig officielle politik om, at »atomkrig aldrig kan vindes og aldrig må udkæmpes«. En sådan debat er nødvendig »for at hæve den atomare IQ hos ikke bare vores militære ledere, men også vores politiske beslutningstagere, vores ledelse, Capitol Hill og offentligheden,« foreslog han.

Ved introduktionen af Buchanan rapporterede ordstyrer Heather Williams, et medlem af PONI-projektet, at et tema i diskussionspanelerne tidligere på morgenen var, at »brug af atomvåben ikke længere er utænkeligt.«

I sin forberedte tale og den efterfølgende diskussion med Williams indrømmede Buchanan, at USA »teknisk set« ikke er i krig med modstanderne Rusland, Kina, Iran eller Nordkorea. Kongressen har ikke erklæret krig, men vi befinder os i et strategisk miljø, hvor »vi er nødt til at være klar. Og med klar mener jeg, at vores tjenester skal være klar,« argumenterede han. Buchanan opfordrede PONI og andre politiske beslutningstagere til at lægge en strategi for, hvilke »typer af emner, der vækker genklang hos det amerikanske folk«, der kan hjælpe dem med at forstå, hvorfor StratComm skal forberede sig på brugen af atomvåben. Det spurgte han om: Hvad »mangler vi i forhold til at få nationens opmærksomhed? ... Er det, fordi det er *forbudt* at tale om atomvåben? Er det, fordi vi ikke ønsker at overveje de mulige udfald? Er det fordi ... vi ikke ønsker at tænke over det?«

Hvorfor skal amerikanerne tænke over det? Da han blev bedt om at definere, hvad det vil sige at diskutere at »vinde« en

atomkrig, afviste Buchanan, at vi ikke ønsker en atomkrig, men:

“Jeg tror, at alle vil være enige om, at hvis vi skal have en udveksling, så vil vi gøre det på vilkår, som er mest acceptable for USA ... vilkår ... som sætter os i stand til at fortsætte med at lede verden, ikke sandt? Så vi bliver i høj grad betragtet som verdens leder.

»Og leder vi verden på et område, hvor vi anses for at have et tab? Svaret er nej, ikke sandt? Og så ville det være til et punkt, hvor ... vi ville være nødt til at have tilstrækkelig kapacitet. Vi bliver nødt til at have reservekapacitet. Man ville ikke bruge alle sine ressourcer på at vinde, vel? For så har man ikke noget at afskrække med på det tidspunkt. Så det er et meget komplekst problem.«

Våbenproducenten Northrop Grumman Corp. har venligst betalt for denne diskussion.

Foto: Wikimedia Commons

Rapport om panel 3 på Schiller Instituttets konference den 7.-8. december "Alle mænd bliver brødre!"

Ikke korrekturlæst

8. december 2024 (EIRNS) – Panel 3 på Schiller Instituttets konference i weekenden, om emnet »De videnskabelige drivkræfter bag fysisk økonomi i dag«, åbnede med Beethovens

smukke sang *Abendlied unterm gestirnten Himmel*, sunget af Schiller Instituttets musikalske leder John Sigerson, akkompagneret af Margaret Greenspan. Lyndon LaRouche blev derefter bragt ind for at starte diskussionen gennem uddrag af sin tale fra 17. januar 1998, » Hvordan den ene procent af de amerikanske borgere tænker«, hvor LaRouche fremlagde forskellen mellem billeder baseret på sanserne (»Mand, det er virkeligt!«) og ideer, principper, som du ikke kan lugte, røre, slikke eller smage, men som alligevel kontrollerer universet. Ideer, videnskabelige principper, er forskellen mellem aber og mennesker; det er grunden til, at menneskeheden, som oprindeligt havde en potentiel befolkningstæthed, der svarede til en abes, på ikke mere end 3 millioner mennesker, var vokset, så der i 1998 var plads til hele 5 milliarder mennesker. En sådan befolkningstilvækst var afhængig af teknologiske og kunstneriske fremskridt. Vi er ikke aber. Vi vokser!

En rig principiel diskussion fulgte (udskrifterne af talerne er lagt ud i dokumentationen). Ordstyreren for panelet, Schiller Instituttets videnskabelige rådgiver Jason Ross, uddybede kort den videnskabelige tankes rolle som den grundlæggende kilde til økonomisk værdi og en unik bro mellem forskellige samfund, som sammen undersøger det univers, der er fælles for os alle. Menneskets økonomi har udviklet sig fra at være drevet af ild til udsigten til atomar fusion. Dette er 50-året for LaRouches grundlæggelse af Fusion Energy Foundation i 1974, som blev den førende promotor af forskning i udviklingen af fusionskraft, indtil den amerikanske regering lukkede den ned i 1986, bemærkede han. Kampen mod den oligarkiske løgn om, at der er »grænser for vækst«, er gammel og strækker sig tilbage til Zeus' forfølgelse af Prometheus for at give menneskeheden evnen til at tænke. LaRouche bekæmpede denne løgn, f.eks. i sin bog fra 1983, *There Are No Limits to Growth*. »Vores virkelig menneskelige fremtid ligger ikke i jordisk erobring eller overherredømme, men i udforskning af rummet og fremme af vores fælles forståelse af

naturens vidundere,« sagde Ross.

Jacques Cheminade, tidligere fransk præsidentkandidat og formand for det franske politiske parti Solidarité et Progrès, holdt hovedtalen og talte om »Den videnskabelige drivkraft for det nye paradigme for fysisk økonomi«. Han åbnede ligefremt: »Vores mission er at få menneskeheden væk fra kursen mod atomar udslettelse.« Videnskabelige fremskridt, hvorigennem vi sikrer de fysiske forudsætninger for hele menneskeheds overlevelse, er nøglen til at fremme tilliden til den kreative fornufts kræfter, og det er vores unikke våben til at inspirere folk til at gå sammen om fredens sag. Cheminade tog et tema op, som havde løbet gennem de foregående paneler: princippet om det gode som det grundlag, civilisationens overlevelse afhænger af. Vesten anerkender alle menneskers medfødte godhed i den platoniske kristendom, og det samme gør Kina i sin konfucianske tradition – et grundlag for fred. Cheminade anbefalede folk at undersøge Lyndon LaRouches værk fra 1993, »The History of Science«, for at hjælpe Vesten med at genoplive den platoniske metode med hypoteser, som blev udviklet i renæssancens kristne forestilling om *imago viva Dei* og *capax Dei*, de principper, som faktiske videnskabelige opdagelser er baseret på, som han uddybede.

Han gav et eksempel på Vestens behov for at hjælpe de afrikanske lande med at springe udviklingstrin over og nævnte den afrikanske rumfartsindustri og udviklingen af nuplex-centre for industriel udvikling som nøglen. De vestlige landes samarbejde med den Globale Majoritet er det eneste alternativ til atomkrig. »Vi må holde op med at tænke i magtforhold og i stedet tænke i inkluderende samarbejde for at bringe en bedre verden til vores kommende generationer«, konkluderede han.

Dr. Naledi Pandor, tidligere minister for internationale relationer og samarbejde i Den Sydafrikanske Republik, talte derefter om temaet: »Hvordan skal Syd reagere?« på miljøet med »giftig politik«, med aggressiv egeninteresse og afvisning af globalt samarbejde, som har svækket de bånd, der havde hjulpet

med at undgå en verdenskrig i årtier. Dette er også et vendepunkt, bemærkede hun, med lovende tegn på nye formationer og politiske perspektiver, som sætter mennesker først. Hun nævnte Sydafrikas sagsanlæg ved Den Internationale Domstol mod den igangværende krig mod palæstinenserne som et eksempel på, hvordan Syden kan træde i karakter. Hun påpegede, at denne handling er i tråd med Nelson Mandelas tradition om, at Sydafrikas udenrigspolitik skal være baseret på omsorg for andre og udtrykke den gamle afrikanske filosofi kaldet Ubuntu, som betyder, at »jeg er et menneske, fordi du i handling anerkender min menneskelighed.« Modningen af BRIKS-forummet med dets nye udviklingsbank og diskussioner om nye innovative institutioner og praksisser er et andet tegn på, at Syden kan træde i karakter. Hun understregede også, at Afrika skal transformeres i løbet af de næste fem årtier for at imødekomme ønskerne fra den »betydelige utålmodige ungdomsbefolkning, der er ivrig efter at opnå et velstående ... Afrika.« Som Schiller Instituttet foreslår, er vi nødt til at »udnytte den menneskelige kapacitet og opfindsomhed til at løse problemer« og dyrke denne kapacitet sammen for at sikre fred, konkluderede hun.

En fascinerende diskussion mellem Helga Zepp-LaRouche, Pandor og Cheminade fulgte, indledt med fru Zepp-LaRouches spørgsmål til Dr. Pandor om hendes ideer til, hvad der mere kan gøres for at komme væk fra vores nuværende kurs mod katastrofe og overbevise Europa og USA om at samarbejde med BRIKS og det Globale Syd? Vi har brug for modne, rationelle ledere, som er i stand til at føre en dialog om dette, svarede Pandor. Civilsamfundet skal være mere aktivt, foreslog hun; dette miljø er, selvom det er giftigt, en mulighed for dette. Cheminade fremhævede potentialet i den afrikanske diaspora, der bor i Europa, til at hjælpe med at skabe denne dialog. Pandor var enig og henviste til, hvordan Sydafrika bragte nationen sammen efter apartheid ved at anerkende princippet om »enhed i mangfoldighed« og opfordrede folk til at indse, at vi er afhængige af hinanden.

Dialogen sluttede med, at Zepp-LaRouche understregede sin overbevisning om, at det Globale Syd har ret til og skal udtale sig stærkere om faren for atomkrig. Som svar fremhævede Pandor afslutningen på apartheidregimet i hendes Sydafrika, som blev opnået ved hjælp af et sådant Nord-Syd-samarbejde. Når vi arbejder sammen, kan vi gøre et stort stykke arbejde.

Panelet vendte derefter tilbage til de andre talere og startede med en detaljeret præsentation af professor Theodore Postol, professor emeritus i videnskab, teknologi og national sikkerhed ved Massachusetts Institute of Technology, om det nye russiske Oreshnik-missils egenskaber og muligheder. Med dias og grafik, som han tilbød at stille til rådighed for alle interesserede, beskrev han, hvad vi ved om missilet, og hans vurdering af dets evner og funktion på baggrund af hans omhyggelige og meget velinformerede undersøgelse af disse beviser.

Michele Geraci, tidligere understatssekretær i Italiens ministerium for økonomisk udvikling, talte fra Shanghai og fremførte to pointer i sit bidrag til diskussionen. Først satte han Vestens »nulsumsfilosofi« i kontrast til Asiens »win-win« og sammenlignede sidstnævnte med et par tangodansere: Begge skal være dygtige, ellers falder de begge! Hans anden pointe var, hvor »visionær« Lyndon LaRouche var, da han talte om fordelene ved BRI-korridorerne, de maritime ruter, der skaber værdi ved begge terminaler (Chancay-havnen vil f.eks. bringe produktion til Peru), mens jernbanelinjerne over land skaber en sådan udvikling hele vejen, at transportomkostningerne vil være et netto-nul, fordi de økonomiske fordele, den skaber, vil være større end omkostningerne ved at bygge den. Geraci bemærkede afslutningsvis, at mens vi lever i vanskelige tider, er konferencer som denne fra Schiller Instituttet meget vigtige for at vække folk.

Den russiske professor Sergey Pulinets, ledende forsker ved Space Research Institute of the Russian Academy of Sciences,

talte live fra Moskva om sine mere end 30 års forskning i brugen af rumlige målinger af ionosfæren til at opdage forstadier til jordskælv, så man kan forudsige de tre nøgleparametre: hvornår et jordskælv kan ramme, dets sandsynlige epicenter og dets potentielle størrelse. Pulinets gav sin præsentation titlen »The Critical Mass of Earthquake Forecasting«, sagde han, fordi den »kritiske masse« af atomvåben optager verden i dag. Men de fleste nationers afvisning af at samarbejde om at undersøge de stadig lysere udsigter til at kunne forudsige jordskælv på en pålidelig måde har forhindret, at den kritiske masse er nået her. På trods af manglen på finansiering og tilstrækkelige ressourcer gjorde hans præsentation det klart, at der er sket fremskridt. Hans præsentation og slide-show er værd at studere.

Den tyske ingeniør Jürgen Schöttle, der er ekspert i kraftværksbyggeri, gav derefter en hårdtslående præsentation af de ødelæggelser, som den såkaldte »grønne« energipolitik har påført den tyske industri. Man kan ikke undgå at høre, hvor idiotiske disse politikker er!

Den sidste taler var Brian Harvey, en rumhistoriker fra Irland, som talte om »Rumsamarbejde i usikre tider«. Harvey satte de store succeser, der blev opnået med efterkrigstidens rumsamarbejde og videnskabelige samarbejde mellem ellers fjendtlige nationer under den kolde krig, i kontrast til den meget konfronterende verden i dag, hvor USA's samarbejde med Kina om rummet er forbudt, og rummet endda bliver militariseret med etableringen af rumkommandoer. Han understregede, at det tidligere samarbejde også omfattede nationer i det Globale Syd. Han nævnte især to eksempler: Det Internationale Geofysiske År 1957-1958 og Antarktistraktaten fra 1961, som lagde konflikterne mellem de nationer, der udforskede kontinentet, til side ved at blive enige om, at Antarktis skulle forblive demilitariseret, landovertagelser forbudt og samarbejde om videnskabelig forskning fremmet. Han foreslog, at man overvejede en lignende traktat for

udforskning af Månen.

De timelange spørgsmål og svar fra de talere, der stadig var til stede, gik dybere ind i principielle spørgsmål og de økonomiske og videnskabelige spørgsmål, som Pulinets og Schöttle havde rejst.

Rapport om panel 2 på Schillerkonferencen: 'De store projekter til at overvinde migrantkrisen; de nye, produktive kvalitetskræfter; en ny retfærdig økonomisk verdensorden'

Ikke korrekturlæst

**Rapport om panel 2 på
Schillerkonferencen: 'De store projekter
til at overvinde migrantkrisen; de nye,
produktive kvalitetskræfter; en ny
retfærdig økonomisk verdensorden'**

Den 7. december 2024 (EIRNS) – Ordstyret af Stephan Ossenkopp
åbnede panelet med den sidste sats af Antonin Dvoraks

*Amerikanske strygekvartet" af Neo-kvartetten fra en koncert med Schiller Instituttets NYC Kor i Bronx. Ossenkopp sagde, at panelet ville fokusere på den nye pamflets opfattelser af udviklingen af det Globale Syd som nøglen til at forene verden bag sande menneskelige interesser. Han bemærkede, at dette er tiårsdagen for den boglange »Den Mye Silkevej bliver Verdenslandbroen«-rapport.

Der blev vist et klip fra Lyndon LaRouche fra 1976 om ideen bag Den Internationale Udviklingsbank. Her fordømmer han George Balls og Henry Kissingers politik baseret på Carl Schmitt og William Paddocks plan om at reducere befolkningen i Mexico med lignende metoder, og han gennemgår kredittens rolle i at ændre systemet.

Dennis Small var hovedtaler, og han fokuserede på pamfletten. Han spurgte, hvad man kunne gøre med 1 billion dollars – opkøbe medicin på markedet, dække udgifterne til USA's årlige forsvarsbudget eller betale den årlige rentebetaling på statsgælden – og sammenlignede denne degeneration med Kinas bygning af 46.000 km højhastighedsjernbane. Han spurgte, hvad der er en »god« investering, og citerede Lyn for, at det »gode« er det, der fremmer menneskeheden. Han gennemgik statistikkerne om global fattigdom, arbejdsløshed og fødevareproduktion fra Schiller Instituttets pamflet og bemærkede, at den reelle globale arbejdsløshed er næsten 50 %, og at vi er nødt til at skabe 1,7 milliarder nye job på verdensplan, hvilket vil stige til 2,5 milliarder i 2050. »Hvis Kina kan gøre det, hvorfor så ikke os?« Han bemærkede, at Chancay-havnen reducerer transporttiden mellem Peru og Shanghai med 30 % til 23 dage, men tilføjede, at det ville tage tre dage med højhastighedstog gennem Sydamerika, Mexico til USA, Alaska og Beringstrædet til Kina! Han gennemgik Trans Aqua, Grand Inga-dæmningen og tilføjede, at man ikke er nødt til at have penge til dette, kun kredit.

Dr. Alexander Bobrov, lektor ved Institut for Diplomati, MGIMO University, Moskva, talte om »krisen i diplomatiet« som »roden

til alt ondt« i verden i dag og bemærkede, at der ikke var nogen kontakt mellem USA og Rusland på noget niveau, med et par mindre undtagelser, mens russiske diplomater bliver udvist samtidig med, at der er sanktioner. Han arbejder på en »Grand Strategy« for Rusland, herunder våbenkontrol. Asien er på vej i samme retning med USA's inddæmning af Kina. Han sagde, at det at finde fælles interesser kræver, at man »går i den andens sko og ser gennem modpartens prisme.« Rusland prøver, men får ingen respons, sagde han med håbet om, at denne konference vil hjælpe med at løse dette.

Dr. Prof. Manuel Hassassian, den palæstinensiske ambassadør i Danmark, beskrev den israelske besættelse af Palæstina som den »længste udenlandske besættelse i historien«, over 76 år. Besættelsen, og nu det åbenlyse folkemord, har vundet støtte til Palæstina i hele verden, men ingen forsøger at stoppe den. Han sagde, at der ikke var nogen »konflikt om omstridt land«, men snarere den åbenlyse tilraning af Palæstinas land. Selv om Palæstina sagde, at de var villige til at nøjes med at beholde 22 % af landet, tager Israel nu alligevel mere. Han roste Schiller Instituttets oase-plan og tilføjede, at oase-planens video er et meget stærkt værktøj, som giver Schiller Instituttet stor troværdighed.

Chandra Muzaffar, grundlægger og leder af International Movement for a Just World (JUST), talte om USA's overherredømme i en unipolær verden som roden til krisen i verden, herunder især den manglende evne til at stoppe folkemordet i Palæstina. Han sagde, at BRIKS repræsenterer det nye paradigme, som giver håb om en ny verdensorden.

Michael Limburg fra Tyskland, der er elektroingeniør, beskrev sig selv som »klimarealist« og fremlagde beviser for det videnskabelige bedrageri bag klimasvindelen: »Klimaideologien er død – næsten«, sagde han. Den blev skabt af venstreorienterede, da de ikke længere kunne holde Sovjetunionen op som fjenden, og de besluttede at gøre »forurening« og klimaforandringer til den nye fjende for at

retfærdiggøre deres fundraising. Den »grønne venstre fløj« har ført til spild af billioner af euro. De seneste COP-topmøder har slået fejl, da folk er ved at vågne op til behovet for fossile brændstoffer og ægte videnskab.

Glenn Diesen fra Norge sagde, at der i konflikten mellem Rusland og USA ikke ville være en selvstændig vinder, og opfordrede det Globale Syd til at komme med løsninger. Der er panik i Vesten over tabet af krigen i Ukraine, og Fukuyamas fantasi om »historiens afslutning« er død. Selve demokratiet er dødt, som det ses i USA, Tyskland og Frankrig. Kina har vist den største fremgang i historien. USA er ved at tabe både den militære krig i Ukraine og den økonomiske krig med Kina. Vi må overvinde ideen om »alliancer«, hvor BRIKS er en model for det.

Den sidste del af panelet bestod af fire indlægsholdere fra landbruget – Dr. Bedabrata Pain fra Indien, landmændene Joe Maxwell og Mike Calitrate fra USA og Bob Baker fra Schiller Instituttet. Pain beskrev sin film »Deja Vu«, en dokumentarfilm om hans tur gennem USA, hvor han mødte landmænd og viste, at de indiske landmænd kæmper mod præcis det system, der blev indført i USA under dække af »frie markeder«, og som førte til ødelæggelse af landbruget i USA. Maxwell og Calitrate underbyggede dette med en rapport om de karteller og virksomhedsmonopoler, der overtog landbruget i USA og ødelagde det. »Røverbaronernes« æra er tilbage, sagde Calitrate, med Cargills, JBS og de andre karteller, der plyndrer og ødelægger landmændenes evne til at »brødføde deres naboer«. Baker imødegik løgnen om, at der er mad nok, hvis den bare blev distribueret ordentligt, og insisterede på, at vi er nødt til at øge fødevarereproduktionen betydeligt. Han sagde, at kartellerne selv fyrer tusindvis af deres medarbejdere, fordi de kun er drevet af at maksimere profitten på bekostning af landmændene og forureningen. Han fremsatte sit krav om en million nye familielandbrug i USA. Der blev vist en trailer for »Deja Vu«-filmen.

Der var en fyldig spørgerunde, som er værd at se. [mob]

Rapport om panel 1 på Schiller Instituttets konference

Rapport om panel 1 på Schiller Instituttets konference

Ikke korrekturlæst

7. december 2024 (EIRNS) – Schiller Instituttet, der fejrede sit 40-års jubilæum den 7.-8. december, præsenterede panel 1 af en konference med titlen »I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre!« Transskriptionen af hele panelet findes i denne briefing. Panelet åbnede med en opførelse fra 1999 af barytonen William Warfield og den berømte vokalcoach Sylvia Olden Lee på klaver af Harry Burleighs arrangement af den spirituelle *Deep River*. Ordstyrer Dennis Speed præsenterede panelet som »«Tragediens politik eller håbets statskunst»«. Han viste et videoklip af senator Bill Bradley, som talte om sin undersøgelse af det, han kaldte den grundlæggende fejl, vi begik ved at udvide NATO. Bradley mindes, at vi lovede Gorbatsjov, at NATO ikke ville blive udvidet en tomme længere mod øst. Clinton kom til og udvidede NATO.

Speed præsenterede et videouddrag af Lyndon LaRouche fra 7. december 2012, hvor han diskuterede den tragiske antagelse,

der har ført Vesten til sin egen undergang, nemlig at penge er lig med værdi. Værdien ligger snarere i *fysiske* værdier pr. indbygger. »Penge skal gøre noget,« sagde han. Penge stiger ikke i værdi, men omkostningerne falder. Vores succes som art kræver en højere energigennemstrømningstæthed og en forbedring af arbejdskraftens færdigheder. Bortset fra nogle få individer på begge sider af Atlanten er der ikke forståelse for det.

Helga Zepp-LaRouche begyndte i sin hovedtale med en skarp advarsel om den nuværende strategiske situation. Begge siders atomvåben er klar til affyring på advarsel uden nogen kommunikationslinje mellem de to sider. Mindre end to uger efter Trumps sejr gav Biden Zelenskyj tilladelse til at affyre ATACMS-missiler ind i Rusland, uden at tage hensyn til Ruslands nye strategiske atomare doktrin. Vi er i en de facto krigstilstand med Rusland. Hun gennemgik egenskaberne ved Ruslands hypersoniske Oreshnik-missil, som Vesten ignorerer på egen risiko. Der findes løsninger, men »enhver fredsorden må tage hensyn til den andens interesser – *alle* andres.«

Derefter præsenterede hun en oversigt over de vigtigste dele af sin afdøde mands livsværk, herunder det strategiske forsvarsinitiativ (SDI). Hun gennemgik Vestens kollaps, herunder dets overgang til »grøn« energi med lav energigennemstrømningstæthed, i modsætning til Kinas løft af 850 millioner af sine egne folk ud af ekstrem fattigdom, hvorefter Kina stillede sin succesfulde metode til rådighed for resten af verden. Præsident Xi Jinping taler om en »eksplosion af banebrydende teknologier«, hvilket viser, at han er nået frem til den samme økonomiske videnskab som Lyndon LaRouche: »Det fysiske univers' love er af anti-entropisk karakter.« »Lad os afvise ideen om, at forholdet mellem nationer er et nulsumsspil, hvor den ene vil være på toppen, og den anden taber. Vi er mennesker og ikke vilde dyr.... Lad os opgive den eurocentriske arrogance.... Vi må gøre ånden fra Beethovens *niende symfoni* til vores ledestjerne.«

Zepp-LaRouche blev efterfulgt af professor Dmitri Trenin,

akademisk vejleder for Institut for Militær Verdensøkonomi og Strategi ved Higher School of Economics University i Moskva. Han bifaldt Zepp-LaRouches bemærkninger og sagde: »Jeg er helt enig i hendes analyse.« Han fortsatte med at sige, at »den globalisering, der er drevet af Vesten, er forbi... Det overherredømme er, som det skal, begyndt at slå revner og smuldre.« Han advarede om, at ""Den anden kolde krig"" er en forkert betegnelse, fordi den afskrækkelse, som "holdt den kolde krig kold", ikke længere virker." Biden vil måske bruge konflikten i Sydvestasien som en mulighed for at ødelægge den iranske atomare udvikling. På trods af højlydte opfordringer i Rusland til at mobilisere til krig i Ukraine, prioriterer Rusland økonomisk udvikling. Det er en lektie, som andre bør se på i dag. Vesten bør også tage ved lære af Sovjetunionens sammenbrud.

Donald Ramotar, tidligere præsident i Guyana, beskyldte Vesten for at begå folkemord på palæstinensiske kvinder og børn i Gaza. Om lederne i »Vesten« sagde han: »Siden begyndelsen af 1990'erne har deres mål været at forsøge at sikre, at Rusland ville være svagt og magtesløst. Den kamp har skabt en skræmmende situation,« den overhængende fare for atomkrig. »Bevidstheden om en sådan katastrofe halter langt bagud i forhold til den reelle fare, der eksisterer. ... [Imperialistiske magter] har formået at kontrollere medierne.« Ramotar sagde, at vi i øjeblikket befinder os i en overgangsperiode fra en unipolær til en multipolær verden, men at den neokoloniale tankegang kommer til udtryk i Vestens holdning til Kina. I dag er der omsider begyndt at komme infrastruktur i det Globale Syd; fraværet af den var kilden til fattigdom. De fleste af Kinas projekter er forandrende, og det er kilden til USA's fjendtlighed over for Kina. Vi må opfordre Vesten til at samarbejde med BRIKS om at gøre en ende på fattigdommen i vores levetid.

H.E. Ján Čarnogurský, tidligere premierminister i Slovakiet, indledte med at sige, at den fremherskende opfattelse i øst

var, at kun kommunismen adskilte øst fra vest. I Vesten var der en anden opfattelse. Efter Warszawapagten's fald begyndte NATO-udvidelsen, hvilket i sidste ende provokerede Rusland til at »skubbe tilbage«. Černogurský advarede om, at »Rusland har en dyb mistillid til Vesten ... fordi [Vesten] har bedraget [Rusland] mere end én gang«. Han rapporterede, at flertallet af slovakkerne ikke betragter Rusland som deres fjende, og Slovakiet ville ikke sende soldater til Ukraine. Biden er ikke længere mentalt parat til at tackle denne situation, og det ser ud til, at USA »ikke styres af en valgt præsident, men af en slags »Deep State« ... USA, støttet af Storbritannien og hele NATO, er i øjeblikket den største ødelægger af den demokratiske orden i verden... Det er svært at indgå i forhandlinger med sådanne eliter.«

Ambassadør Chas W. Freeman, Jr. og tidligere amerikansk viceforsvarsminister for internationale sikkerhedsanliggender, indledte med at sige: »Jeg er meget bevidst om, at mit lands seneste opførsel har kostet det dets moralske autoritet og vendt en stor del af verden imod det.« Han beklagede, at amerikanske rejsende nu udgiver sig for at være canadiere, og at enhver kommentar, der modsiger den officielle fortælling, straks bliver stemplet som desinformation. Våbenkontrollaftaler udløber og bliver ikke erstattet, og »der er nu ikke fungerende mekanismer til kontrol af optrapning mellem krigsførende parter med atomvåben.« I lyset af denne triste situation gav han råd til diplomater om løsning af en række konflikter, blandt andet Ukraine. Der er ingen tvivl om, at indbyggerne i de områder, der er besat af Rusland, hilser den russiske tilstedeværelse velkommen, men Rusland bør overveje at tillade internationalt overvågede folkeafstemninger i de områder, de har besat.

Zhang Weiwei, professor i internationale relationer ved Fudan University i Kina, fortalte, at optimismen efter den kolde krig er forsvundet i Europa, og at deres syn på verden nu er »tab-tab« i modsætning til Asiens »vind-vind«. ASEAN-området

har nydt godt af fred og udvikling i næsten fem årtier. Hvad har Kina gjort rigtigt, og hvad har Europa gjort forkert? Zhang identificerede »tre strukturer plus en nøglefaktor«: 1. udvikling (Kina har en topprioritet for udvikling i sig selv, ikke bundet til politiske dagsordener); 2. politisk sikkerhedsstruktur; 3. kulturel civilisationsudveksling med gensidig respekt og fredelig sameksistens og ikke-indblanding i andre nationers interne anliggender. Zhang sagde, at hvis alle stater kunne efterligne Kina, ville der ikke være nogen fare for atomkrig. Han roste Schiller Instituttets forslag til store projekter som oase-planen og beskrev, hvordan det, der engang blev kaldt geografiens forbandelse, nu er geografiens velsignelse i indlandsstaterne i Sydøstasien, fordi BRI passerer gennem disse nationer.

Scott Ritter, tidligere FN-våbeninspektør i Irak, kom med en videoudtalelse, hvor han advarede om, at der ikke findes noget, der hedder en »begrænset atomkrig«. Det er ansvarligt at sige, at den situation, vi står over for i dag, er den farligste, menneskeheden nogensinde har stået over for. Sammenlignet med Cubakrisen er den destruktive kraft og midlerne til at levere den langt større i dag. Dengang var der direkte kommunikation mellem USA og Sovjetunionen. Der var en levedygtig, meningsfuld bagkanal. I dag er der ingen kommunikation. Han opfordrede den kommende Trump-administration til at fjerne ATACMS fra forhandlingsbordet og nedtrappe konflikten.

Oberst Larry Wilkerson, tidligere stabschef for USA's udenrigsminister Colin Powell, bakkede op om Freemans »udstilling af imperiets nederdrægtighed«. Det, vi ser i verden lige nu, er endnu en kolossal bevægelse tilbage til, hvor den var for 3.000 år siden, med centrum i Asien, hvor Kina er en kilde til livskraft. Amerika er den nation, der er mest egnet til at bringe os på tærsklen til ødelæggelse ved at bekæmpe dette ubønhørlige skift tilbage til Østen. Wilkerson sagde, at vi har brug for ledere, der forstår, at vi ikke må

forsøge at gøre modstand, og beskrev Trump som »indbegrebet af en »ikke-kendskabstype«», der samler et kabinet, der er mindst lige så modstræbende, hvis ikke mere, end den nuværende administration. Han advarede om, at en konfrontation mellem Kina og USA om Taiwan ville blive atomar.

Ambassadør Hossein Mousavian, tidligere ambassadør fra Iran til Tyskland, spekulerede over det fremtidige forhold mellem USA og Iran og mindede om, at Trump under sin kampagne sagde, at han ønsker Iran succes, men at de ikke kan få et atomvåben. Men Iran ønsker atomkraft, ikke et våben. Han skitserede fire mulige scenarier, som Trump-administrationen vil stå over for. Mousavian sluttede af med at sige, at der er brug for store initiativer, afslutning af krige og terrorisme og udviklingsinitiativer som Schiller Instituttets »Oase-plan«.

En livlig, timelang Q&A-periode fulgte efter talerne. Zepp-LaRouche afsluttede panelet med at opfordre medlemmerne af online-publikummet til at finde måder at sprede disse ideer på. Store folkemasser er uvidende om faren for atomkrig, i modsætning til i 1980'erne, hvor vi havde hundredtusinder af mennesker på gaden i Tyskland. Kinas tre initiativer repræsenterer én tilgang, mens hendes forslag til et nyt sikkerheds- og udviklingsinitiativ er en anden. »Vi kan ikke have en situation, hvor menneskeheden marcherer ind i sin undergang og ikke engang diskuterer det.« [dbp]

Helga Zepp LaRouche hovedtale

på konferencen

I Schillers og Beethovens Ånd

– Alle Mennesker Bliver Brødre!

Helga Zepp-LaRouche: Godmorgen, mine damer og herrer. Kære excellencer, mine damer og herrer, venner af Schiller Instituttet: Vi er samlet her på denne internationale internetkonference for at sende en påtrængende opfordring til verden, ikke kun om at vi måske er uger, dage eller timer fra den potentielt største katastrofe i menneskehedens historie – nemlig dens potentielle udslettelse i en atomkrig – men også for eftertrykkeligt at gøre opmærksom på, at der er en løsning; en vej ud af denne fare, hvis mennesker af god vilje forener sig over hele verden for at gennemtvinge dens gennemførelse. Det er mig en stor ære at byde alle de fremtrædende paneldeltagere, der repræsenterer det Globale Syd såvel som vestlige nationer, velkommen til dette 40-års jubilæum for Schiller Instituttets grundlæggelse!

Men de næste uger frem til den 20. januar er de farligste nogensinde; langt farligere end Cuba-krisen. Fordi NATO's og Ruslands, og måske andre nationers, atomarsenaler bliver affyret på varslings; hvilket betyder en varslingsperiode afhængigt af systemet på mellem 5 og 30 minutter, med en hæsblæsende optrapning trin for trin til det potentielle Harmageddon. Og i modsætning til Cuba-krisen er der ingen kommunikationslinje mellem de to sider.

Mens præsident Biden indtil for nylig nægtede at give Ukraine tilladelse til at bruge ATACMS-missiler til angreb dybt inde på Ruslands territorium af frygt for, at det ville betyde en direkte militær konfrontation mellem USA og andre NATO-stater og Rusland, gav han mindre end to uger efter Donald Trumps

valgsejr, den 17. november, denne tilladelse. Den blev så straks brugt af Ukraine den 19. november til angreb på den russiske region Kursk – som Ukraine havde invaderet den 3. august – og Brjansk; helt uden at tage hensyn til, at Putin havde opdateret den russiske atomare doktrin i slutningen af september. I denne doktrin står der i punkt 11, at »aggression mod Rusland og/eller dets allierede fra enhver ikke-atomstat med deltagelse eller støtte fra en atomstat nu vil blive betragtet som et fælles angreb.« Nu var USA og NATO de facto i krigstilstand med Rusland. Det forhindrede ikke admiral Thomas Buchanan fra den amerikanske STRATCOM [Strategic Command] i at erklære i Washington den 20. november ved et arrangement med titlen »Report Launch: Project Atom 2024« fra det amerikanske CSIS [Center for Strategic and International Studies], at USA ville være klar til en atomar udveksling, hvis USA's globale lederrolle var på spil.

Dagen efter, den 21. november, affyrede Rusland et nyt hypersonisk mellemdistancemissil, Oreshnik, mod Yuzhmash-våbenfabrikken i den ukrainske by Dnipro. Præsident Putin sagde følgende om dette angreb, da han talte til en konference i Collective Security Treaty Organization (CSTO) i Astana: »Dusinvis af sprænghoveder, selvstyrende enheder, angriber målet med en hastighed på 10 Mach [ti gange lydens hastighed]. Det er omkring tre kilometer i sekundet. Temperaturen på de angribende elementer når op på 4000 grader. Hvis jeg husker rigtigt«, bemærkede Putin, »er temperaturen på solens overflade 5.500-6000 grader. Derfor bliver alt, hvad der befinder sig i eksplosionens epicenter, splittet op i fraktioner, i elementarpartikler; alt bliver stort set til støv. Missilet er i stand til at ødelægge selv stærkt befæstede strukturer, og dem der ligger på betydelige dybder.« Med andre ord beskrev Putin virkningen af opstillingen af flere Oreshnik-missiler på én gang som værende lige så kraftig med hensyn til ødelæggeskraft som et atomvåben.

Straks skyndte forskellige vestlige »eksperter« sig at nedtone

kraften i dette nye våben som værende »ubetydelig« og ikke noget særligt. Men det går glip af pointen fra russiske militæreksperter, som insisterer på, at hvis Oreshnik bruges i et koncentreret massivt angreb, hvor der bruges flere Oreshnik-missiler samtidig, så er resultatet sammenligneligt med et atomvåben.

Men det er et ikke-atomart våben, som kan affyres med næsten Mach 11 og derfor ikke kan opfanges af NATO-styrker. Det rammer sine mål med kinetisk energi med så høj hastighed, at den omdannes til termisk energi, som producerer en ekspanderende masse af overophedede dampe med en energitæthed, der svarer til TNT. Det skaber kratere som en meteor ved høj hastighed. De hypersoniske egenskaber ved dette nye våben betyder, at dets designere anvendte fysikken bag hydrodynamiske chokbølger.

Det er typisk for den sædvanlige benægtelse fra visse kræfter i Vesten, at Putin »bluffer«, at der »ikke er nogen røde linjer«, osv. osv., at afvise Oreshniks afgørende egenskaber: Nemlig at den ikke kan klassificeres som et masseødelæggelsesvåben; den udviser exceptionel præcision; og når den bruges i kombination med andre nyudviklede våben, som Rusland endnu ikke har demonstreret, men antydnet, kan den opnå en styrke, der nærmer sig et atomvåbens, men i modsætning til disse producerer den ikke nukleart nedfald.

Men Oreshnik-overraskelsen peger ud over den umiddelbare anvendelse på et andet fascinerende potentiale. Da verden allerede én gang før var truet af atomar udslettelse, under krisen med mellemdistancemissiler i begyndelsen af 1980'erne, hvor Pershing II og SS20 ligeledes blev rettet mod hinanden med en forvarselstid på kun 4-8 minutter, udviklede Lyndon LaRouche det forslag, som blev kendt som SDI, efter at præsident Reagan havde vedtaget det som USA's officielle strategiske politik i en tv-tale den 23. marts 1983. Det var i bund og grund ideen om, at begge supermagter, USA og Sovjetunionen, i fællesskab skulle udvikle nye teknologier

baseret på nye fysiske principper for at gøre atomvåben teknologisk forældede. LaRouches forslag omfattede ideen om at bruge disse nye teknologier som en videnskabelig drivkraft for de civile økonomier på begge sider og en fælles gigantisk teknologioverførsel til udviklingssektoren for at overvinde underudviklingen. Det var et omfattende design for at overvinde blokdannelsen til fordel for et samarbejde i gensidig interesse [for alle lande]. Dette forslag blev dengang afvist af Moskva med det argument, at det ville give Vesten flere fordele end Sovjetunionen.

Men ideen om at gøre atomvåben teknologisk forældede var tydeligvis et element i tilgangen, da Putin annoncerede en række nye våbensystemer i sin årlige statstale den 1. marts 2018, hvor han præsenterede videoer og animationer af atomdrevne krydsermissiler, hypersoniske krydsermissiler og et nyt ICBM-system, RS-28 Sarmat-missilet, som kaldes »Satan« i Vesten på grund af dets enorme ødelæggelseskraft. Det formodes at have 10 uafhængigt målbare reentry-raketter og op til 15 atomare sprænghoveder.

Der er opfattelsen af våbenkontrolaftaler som et forsøg på at forhindre et atomart holocaust; men som vi har set i de sidste 23 år, fungerer det kun, hvis begge sider ærligt går med til aftalen. Praktisk talt hver eneste nedrustningstraktat mellem stormagterne er blevet annulleret. LaRouches ide, som blev støttet af Reagan helt frem til slutningen af hans præsidentperiode, var at gøre atomvåben teknologisk forældede. Udviklingen af Oreshnik er i bund og grund et skridt i den retning. Selv om den nuværende hastighed på næsten Mach 11 endnu ikke er tilstrækkelig til at være parallel med et atomvåben, er det efter al sandsynlighed endnu ikke slutningen på forskningen, der anvender princippet om chokbølger i hypersoniske missiler. Disse missiler vil ved en højere hastighed overgå effekten af atomvåben – sandsynligvis i kombination med andre teknologier – så atomvåben kan blive forældede.

Da de stridende parter i Europa i det 17. århundrede efter 150 års religionskrig indså, at en tredjedel af alle mennesker, landsbyer, dyr osv. var blevet ødelagt, indså de, at ingen ville være i live til at nyde sejren, hvis de blev ved med at kæmpe. De satte sig til forhandlingsbordet i Münster og Osnabrück, og efter fire år blev de enige om Den Westfalske Fred. I lyset af den overhængende risiko for en global atomkrig, som vil gøre en ende på alt liv på planeten, er det så ikke påtrængende at blive enige om en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som bygger på Westfalens anerkendelse af, at enhver fredsorden skal tage hensyn til den andens, alle andres interesser? Og ville det ikke være yderst påtrængende, at disse forhandlinger omfattede et samarbejde mellem militærforskere fra Rusland, Kina og USA om at forske i nye fysiske principper, som kunne gøre atomvåben overflødige?

Kurt Campbell, viceudenrigsminister, sagde for nylig til House Foreign Affairs Committee: »Helt ærligt, Den kolde Krig blegner i sammenligning med de mangefacetterede udfordringer, som Kina repræsenterer,« og insisterede på, at dette ville være den mest betydningsfulde udfordring i USA's historie. »Det er ikke kun en militær udfordring; det er en udfordring over hele linjen. Det er i det Globale Syd. Det er inden for teknologi. Vi er nødt til at øge vores indsats over hele linjen.«

Denne fantastiske indrømmelse af, at det er Kinas videnskabelige og teknologiske fremgang og dermed det Globale Syds fremgang, der betragtes som den hidtil største trussel i USA's historie, fortjener en nærmere undersøgelse. Faktisk peger det på løsningen af den gordiske knude.

Da Den kolde Krig sluttede på grund af den sovjetiske økonomiske fiasko, var der i en vis periode ingen strategisk trussel, som så fremtrædende vidner fra dengang som den amerikanske ambassadør Jack Matlock og andre har bevidnet. Det ville have været absolut muligt, at gennemføre en global fredsorden baseret på sådanne forslag som LaRouches

»Produktive Trekant (Paris-Berlin-Wien)« fra 1989 og den Eurasiske Landbro fra 1991 som det økonomiske grundlag. Disse forslag blev afvist af de neokonservative i Washington og London på grundlag af det, der senere blev kaldt Wolfowitz-doktrinen, og det dermed forbundne brud på løfterne til Gorbatsjov om ikke at flytte NATO en tomme mod øst og ikke at udstationere udenlandske tropper på det tidligere DDR's territorium. Den første NATO-udvidelse i 1999 omfattede Polen, Tjekkiet og Ungarn; efterfulgt af yderligere fem, over 1.000 km mod øst, samt farvede revolutioner, regimeskift, interventionskrige og ensidige sanktioner; alt sammen med det formål at forsøge at bevise Fukuyamas udsagn om, at historien var slut med Den kolde Krig, hvilket betød, at hele verden til sidst ville vedtage den vestlige liberale demokratimodel.

Med det fulgte en uddybning af det paradigmeskift, som LaRouche havde advaret imod i sin historiske profeti fra 1971, da han karakteriserede Nixons støtte til fleksible valutakurser som et system, der uundgåeligt ville føre til et systemkollaps, hvis det blev vedtaget. Den transatlantiske verden opgav flere og flere sunde principper for realøkonomien til fordel for outsourcing til billige arbejdsmarkeder, just-in-time-produktionsformer, børsnoteringer og profitmaksimering gennem højrisikospekulation på derivatmarkederne. Samtidig førte opfattelsen af, at Rusland var blevet reduceret til en »regional magt«, som Obama havde insisteret på, til den fejlvurdering, at det ikke længere var nødvendigt at holde sig på forkant med teknologier relateret til højere energi-fluxtætheder til fordel for en stærkt ideologiseret præference for »grønne« alternative energikilder med en meget lav energi-fluxtæthed.

Kina på den anden side, som allerede var begyndt at gøre op med Kulturrevolutionens antividenskabelige orientering med Deng Xiaopings reform- og åbningspolitik, gjorde yderligere kvalitative fremskridt med præsident Xi Jinpings økonomiske teori. Efter at Kina havde løftet {850 millioner – 850

millioner!} af sin egen befolkning ud af fattigdom, begyndte Xi at gøre den kinesiske udviklingsmodel tilgængelig for landene i det Globale Syd, da han indledte politikken for den Nye Silkevej i Kasakhstan i 2013. Det, der har udfoldet sig i de 11 år siden, er historiens største infrastrukturudviklingsprojekt, hvor der nu er 150 lande, der deltager i det, de betragter som en win-win-mulighed for dem selv til at overvinde deres egen fattigdom og underudvikling.

I Kina blev fokus på hurtig udvikling mere og mere erstattet af fokus på udvikling af høj kvalitet, opbygning af selvtillid og styrke inden for videnskab og teknologi.

Ifølge Critical Technology Tracker fra Australian Strategic Policy Institute (ASPI) er Kina nu førende inden for 37 ud af 44 teknologier, som ASPI sporer. Blandt dem er de vigtige områder forsvar, rumfart, robotteknologi, energi, miljø, bioteknologi, kunstig intelligens (AI), avancerede materialer og vigtige kvanteteknologiområder. Den viser også, at for nogle teknologier er alle verdens top 10 førende forskningsinstitutioner baseret i Kina, og de skaber tilsammen ni gange flere forskningsartikler med stor gennemslagskraft end det næstbedste land.

Denne vægtning er blevet accelereret siden omkring midten af 2023 af Xi Jinping, da han fremsatte ideen om »nye kvalitetsproduktivkræfter«, som skal »styres af nye teorier om produktivkræfter«. Han kræver, at »revolutionære gennembrud i teknologier« skal fremskynde fødslen af nye kvalitetsproduktivkræfter, som giver anledning til nye industrier, nye forretningsmodeller og nye vækstdrivere. Alt dette vil føre til en »eksplosion af originale og skelsættende innovationer inden for videnskab og teknologi.«

Xi Jinping giver det ikke det navn, men når man ser på resultatet af »eksplosionen af skelsættende teknologier«, er det meget tydeligt, at han er nået frem til stort set den samme økonomiske videnskab som min afdøde mand, Lyndon

LaRouche; som videoen i begyndelsen pegede på. Hele hans metode var baseret på en forståelse af, at lovene i det fysiske univers er af anti-entropisk karakter; og at ethvert kvalitativt fremskridt i opdagelsen af nye universelle fysiske principper nødvendigvis ville være af forstyrrende karakter og forårsage en ikke-lineær forøgelse af frihedsgraderne i virkningerne af den nye opdagelse. Målestokken for, om en sådan ny opdagelse ville være nyttig for menneskeheden overlevelsesevne på lang sigt, var hans opfattelse af, at den måtte føre til en højere relativ potentiel befolkningstæthed.

I sin artikel »Hvad er en økonomisk chokbølge?«, der blev udgivet i 1982, skrev han:

»Fra dette udgangspunkt foragter vi påstanden om, at menneskelig viden er karakteriseret ved at perfektionere en eksisterende teknologisk tilstand af gentagen, uforanderlig praksis. I det omfang vi blot gentager den samme teknologi mere stringent, dør menneskeheden. En nul-teknologisk vækstpolitik med lavslignende praksis er praksis i et samfund, der mangler den moralske egnethed til at overleve. Vi må foragte forestillinger om viden, som har at gøre med måling af gentagelige handlinger.«

Hele LaRouches videnskabelige økonomiske metode var baseret på det faktum, at han afviste John von Neumanns og Norbert Wiener's lineære euklidiske informationsteori og systemanalyse og i stedet anvendte den riemannske geometri, som blev præsenteret i den store Bernhard Riemanns artikel fra 1859: »On the Propagation of Plane Waves of Finite Amplitude« og andre af Riemanns skrifter, til at analysere økonomiske processer. Han understregede, at vi ikke lever i et univers som beskrevet af sådanne teoretikere i Isaac Newtons tradition, men i et univers, der er organiseret efter hydrodynamiske principper.

Det er historiens ironi, om man vil, at på de to eksistentielle områder, militærvidenskab og økonomi, er det de nationer, der anvender de principper, som LaRouche

understregede, der viser sig at være overlegne, mens de, der klamrer sig til aksiomerne i det euklidiske, aristoteliske og newtonske perspektiv, fejler. Ville det ikke være på tide at undersøge de erkendelsesmæssige årsager til dette – LaRouches videnskab?

Vi står ved et afgørende punkt for menneskehedens eksistens. I Ukraine er det enten øjeblikkelige fredsforhandlinger eller optrapning til en atomar brand. I Gaza dømmes menneskeheden foran en verdensdomstol, og dommen er knusende. Vi lader et folkemord fortsætte for øjnene af hele verden! Hele Sydvestasien er ved at gå op i flammer. Sydkorea, Georgien, Rumænien; alle er de skuepladser for verdensmagternes kamp.

Vi konfronteres med menneskehedens moralske test for at overleve. Enten sætter vi et nyt paradigme på dagsordenen, som sætter opfattelsen af den ene menneskehed først og kun tillader nationale interesser i sammenhæng med den ene menneskeheds interesser; eller også klarer vi den ikke som art.

Lad os afvise Carl Schmitts barbariske opfattelser, som hævdede, at essensen af politik ville være opdelingen i venner og fjender; og som tåbeligt anså politisk suverænitet som at have magten til »at beslutte undtagelsen« i en erklæret undtagelsestilstand. Lad os afvise tanken om, at forholdet mellem nationer er et nulsumsspil, hvor den ene vil være på toppen, og den anden taber. Vi er mennesker og ikke vilde dyr!

Vejen ud af denne eksistentielle krise er faktisk meget enkel: Vi må overbevise nationerne i det kollektive Vesten om at opgive deres eurocentriske arrogance, og i stedet samarbejde med nationerne i det Globale Syd, som udgør den Globale Majoritet med 85 % af den menneskelige befolkning, om at opbygge en retfærdig ny økonomisk verdensorden baseret på de fem principper for fredelig sameksistens og FN's charter.

For at gøre dette må vi endegyldigt opgive alle oligarkiske

aksiomer i vores tænkning og erstatte dem med filosofien om {coincidentia oppositorum}, modsætningernes sammenfald af Nicholas af Cusa, som sætter os i stand til at tænke på menneskeheden som den højere Ene, som har en højere magt end de Mange.

Vi må gøre ånden i Beethovens {Niende symfoni} til vores ledestjerne; hvor han satte musik til Friedrich Schillers Ode til glæden. »Alle mennesker vil blive brødre«, for det er, hvad det vil sige at være menneske.

Fra » En aften med musik og poesi«, Schiller-koret i det østlige Massachusetts 22. november

Fra » En aften med musik og poesi«, Schiller-koret i det østlige Massachusetts 22. november: Bemærkninger om Friedrich Schiller af Bill Ferguson

Lad mig begynde med et uddrag fra et nyligt interview med Helga Zepp-LaRouche med titlen » Afslutning af nulsumsspillet: Fredelig sameksistens er mulig«:

»... Jeg synes det er meget vigtigt, at folk udvikler en bedre forståelse. Jeg grundlagde Schiller Instituttet for fyrré år siden, i 1984, og det var tænkt som en tænketank, der skulle forbedre forholdet mellem nationer, fordi jeg mente, at udenrigspolitik ikke burde være baseret på kup og

undergravende virksomhed og regimeskift og alle disse ting, men ideen var at udvikle en model for statskunst, hvor hvert land ville understrege den bedste tradition i det andet og omvendt, og det kender man jo fra sine venner, hvis man roser dem for det, der er deres styrke, så vokser venskabet.”

Friedrich Schillers værker viser, at der ikke er nogen modsætning mellem at være patriot og verdensborger på samme tid; kærligheden til frihed er et universelt kendetegn for hele menneskeheden. Schiller talte om »en model, hvor hvert land ville fremhæve det andet lands bedste tradition og omvendt«, og han skildrede Frankrigs kamp for national suverænitet under ledelse af den guddommeligt inspirerede Jeanne d’Arc i Jomfruen fra Orléans. I Intriger og kærlighed angreb Schiller de tyske oligarkers ondskab, herunder hans egen hertug Karl Eugen, som samlede sønner af bønder og arbejdere sammen for at sælge dem til briterne og sende dem i kamp mod den amerikanske revolutionshær. I Schillers skuespil Wilhelm Tell, som handler om de schweiziske kantoners oprør mod det habsburgske tyranni, kan scenen med Rütli-eden betragtes som en dramatisering af vores egen uafhængighedserklæring i tysk oversættelse. Giuseppe Verdikomponerede en italiensk opera baseret på et tysk skuespil af Schiller, Don Carlos, om spanske adelsmænd, der konspirerer for at befri Holland.

I aften skal vi høre tre musikalske versioner, komponeret af Franz Schubert, af Friedrich Schillers digte, herunder »Hoffnung«, »Håb«, en anden universel menneskelig egenskab. Vi vil også i sang høre håbet hos de hebraiske slaver i babylonisk fangenskab, håbet om frihed hos afroamerikanske slaver, som identificerede sig med israelitternes udvandring fra Egypten over Det Røde Hav, håbet om at blive genforenet med mistede kære, i dette liv eller hinsides, håbet om tilgivelse og evig frelse. Og selvfølgelig håbet om fred.

Friedrich Schiller, som var digter, dramatiker, historiker og filosof, fastholdt idealet om en »smuk sjæl«, en »i hvem

fornuft og følelse, pligt og lidenskab smelter sammen, den, der gør sin pligt med glæde.« I sine »Breve om menneskets æstetiske opdragelse« hævder Schiller, at »... det er gennem skønheden, at man når frem til friheden«, eller som det poetisk udtrykkes i Kunstnerne,

Kun gennem skønhedens morgenport
trænger man ind i kundskabens land

For Schiller er det kunstnerens, digterens, komponistens, dramatikerens og de optrædendes glædelige pligt at opdrage publikums følelser, så de glæder sig over det smukke, det harmoniske, det sandfærdige, så de forlader teaterområdet som bedre mennesker, end de var, da de kom ind, og til sidst, ideelt set, forhåbentlig, så de kun glæder sig over det smukke, det harmoniske og det sandfærdige. For at blive smukke sjæle. Og i en harmonisk verden af nationer befolket af smukke sjæle, som Schiller skrev i sin »Ode til glæden«, »Alle Menschen werden Brüder«, »Alle mennesker bliver brødre« Så lad os være håbefulde.

Håb

Af Friedrich Schiller (1797)

Menneskets drømme og tale sig smykke,

med kommende, bedre dage;

mod fremtidens gyldne mål og lykke,

ser man det rende og jage.

Ældes, forynges, slig verden går,

Dog til forbedring dets håb alt står!

Til livet vier håbet ham ind,
muntre dreng af håbet omsvæves,
en yngling begejstrer dets trylleskin,
det med oldings grav ej ophæves;
slutter end graven hans trætte rend,
sit håb dog han planter på graven end.

Det er intet blændværk og indholdsløs smiger,
som i dårers hjerne er født;
Men fra hjertet det kommer, og højlydt siger:
Til noget bedre er vi født!
Hvad stemmen i hjertet således forklarer,
den håbende sjæl slet ikke bedrager.

<https://schillerinstitut.dk/si/2016/11/haabet-digt-friedrich-schiller/>

Fra risikopolitik til enhed: En opfordring til samarbejde

i en turbulent verden

Ikke korrekturlæst

af Jason Ross (EIRNS) – 06. december 2024

Den historiske liste over talere til weekendens konference i Schiller Institut afspejler den unikke og nødvendige rolle, som LaRouche-bevægelsen spiller i at mobilisere en global styrke til at gennemføre en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, før det er for sent.

Risikoen for en atomar konfrontation er langt mere dybtgående end indrømmet af letsindige amerikanske embedsmænd, der er villige til at spille hasard med hele menneskehedens liv.

»Det, du siger, er, at amerikanske politikere forestiller sig, at der kunne være en atomar udveksling, som ikke direkte påvirker USA, og du siger, at det ikke er sandt,« spurgte Tucker Carlson den russiske udenrigsminister Sergey Lavrov i slutningen af et 81 minutter langt interview. Lavrov svarede: »Det var det, jeg sagde, ja. Men fagfolk inden for afskrækkelse, atomar afskrækkelse, ved udmærket godt, at det er et meget farligt spil. Og at tale om en begrænset udveksling af angreb med atomvåben er en invitation til en katastrofe, som vi ikke ønsker.»

På trods af hybridkrigstilstanden mellem det angloamerikanske NATO og Rusland er der håb om, at et andet paradigme kan vinde indpas. »[V]i ser ingen grund til, at Rusland og USA ikke kan samarbejde for universets skyld,« sagde Lavrov. Hans detaljerede forklaring af baggrunden for de sidste 10 års konflikt i det østlige Ukraine gav den nødvendige kontekst til at forstå dybden af den nuværende krise, hvor atomkrig ville være det eneste resultat af en fortsættelse af de nuværende tendenser – en verden, hvor angloamerikanske hyklere misbruger opfattelsen af international lov og FN's charter i et forsøg på at håndhæve hegemonisme.

I Rumænien er det, der nok bedst kan beskrives som en slags statskup, i gang. Forfatningsdomstolen meddelte den 6. december, at præsidentvalget, der skulle afholdes søndag den 8. december, ville blive aflyst ved at annullere resultaterne af den første runde den 24. november. Annulleringen, der tilsyneladende er baseret på påstande om russisk manipulation til fordel for en af kandidaterne – som NATO er dybt nervøs for – antyder dybere geopolitiske bekymringer, da NATO's strategiske fodfæste i regionen står over for potentielle omvæltninger. Denne udvikling afspejler en bredere kamp, som også ses i Georgien og i stigende grad i lande som Tyskland.

Norge har givet verden et nyttigt, om end symbolsk skridt i retning af at afslutte Israels brutale kampagne mod det palæstinensiske folk. Norges statslige investeringsfond, som er den største i verden, har solgt sig helt ud af den israelske telegigant Bezeq, som opererer i ulovlige bosættelser på Vestbredden.

I mellemtiden repræsenterer Kinas kommende »1+10«-dialog, som finder sted den 9. december, en anden søjle i den strategiske omlægning. Premierminister Li Qiang vil mødes med lederne af næsten alle de store internationale økonomiske organisationer. Kinas evne til at indkalde til et sådant møde viser dets betydning for at fremme multilateralisme og styre den globale økonomiske debat.

Midt i denne udvikling, der repræsenterer fare og potentiale, tilbyder Schiller Instituttet et fyrtårn af håb med sin internationale online-konference den 7.-8. december, ”I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre!” Konferencen, med en imponerende liste af fremtrædende talere, tager fat på optrapningen af kriser ved at fremme et nyt paradigme for globalt samarbejde og udvikling. Med fire paneler, der tager fat på strategiske kriser, økonomiske reformer, videnskabsdrevne fremskridt og kulturel dialog, sigter konferencen mod at vise fornuftens kraft til at finde veje til fred og global velstand.

Den franske regering falder: »Tiden er inde til enhed mod det finansielle oligarki og krig

af Christine Bierre

Den 4. december 2024 – I en kort video reagerede den førende franske politiker Jacques Cheminade på Michel Barniers regerings fald her til aften. Faldet kom som følge af et mistillidsvotum mod det budget, premierminister Michel Barnier havde fremlagt, iværksat af venstrefløjen La France Insoumise (LFI), men støttet af Marine Le Pens Nationale Samling. I alt 331 parlamentsmedlemmer, mere end halvdelen, godkendte mistillidsvotummet.

»Tiden er inde til en folkelig enhed mod det finansielle oligarki og krig«, er titlen på Cheminades erklæring. De officielle erklæringer fra Le Pen og Éric Coquerel for LFI var mildest talt ikke på højde med situationen. Le Pen kaldte det »afslutningen på en kortvarig regering«, og Coquerel sagde, at det var »afslutningen på Macrons præsidentembede«.

Regeringen og højrefløjen, som støtter Barnier, forsøger imidlertid at bruge »ustabiliteten« til at afpresse landet. Men det er dem, der har skabt ustabiliteten, sagde Cheminade, ved at overdrage forvaltningen af den franske gæld til de »finansielle feudale magter«, et udtryk, der blev brugt af modstandsbevægelsens nationale råd i slutningen af Anden Verdenskrig, og som inspirerede indledningen til den franske forfatning.

Dette mistillidsvotum blev leveret af en koalition af modsætninger, men kun på niveauet for politiske etiketter og ledere, sagde Cheminade. »Vi må vende tilbage til et realitetsprincip,« sagde han og tilføjede: »Det, franskmændene efterspørger, er en ægte folkelig blok, som tager sig af de virkelige problemer. At stoppe det kapløb mod krig, som vi er involveret i, og som ikke blev berørt af nogen ved disse begivenheder; at stoppe den dominans og de begrænsninger, som de finansielle feudale kræfter pålægger Frankrig gennem deres repræsentanter, herunder i Banque de France . At stoppe mediernes fortællinger, som støtter ideen om oprustning, støtter det finansielle oligarki og fremmer krigen. ...

»I dag er mit hjerte hos lærerne, jernbanearbejderne ved SNCF og alle dem, som det nuværende system, sådan som det har fungeret i mere end 40 år, har ført til konkurs i de virksomheder, hvor de arbejdede. Derfor er kampen, alle patrioters kamp, at skabe forudsætningerne for, at denne nye folkelige blok kan opstå. Og det vil være en vanskelig opgave; den vil kræve strenghed og tilmed ofre, men det vil være en opgave for sandheden og for retfærdigheden, og det vil være en opgave, der igen vil give Frankrig sin plads i verden tilbage.

”I dag, når nogen nævner Frankrig, hvor som helst i verden, smiler de, endda griner. Og nej! Det er vi nødt til at sætte en stopper for. Og for at gøre det har vi brug for en ægte national enhed, som den der blev skabt af Det Nationale Modstandsråd (CNR) og af det program, som Det Nationale Modstandsråd gjorde det muligt at skabe i 1945. Åh, der var modsætninger, masser af modsætninger i dette CNR, men der var en stærk forpligtelse til at genopbygge Frankrig, til at skabe ægte menneskelig arbejdskraft, til at uddanne arbejdsstyrken i videnskab for at forbedre deres job ... og en ægte boligpolitik....

»Det er, hvad jeg gerne ville have hørt i nationalforsamlingen ... men der var ingen realitetssans i forhold til, hvor vi er. Og realitetsprincippet er det, der skal bringes tilbage på

scenen, og jeg tror franskmændene er klar til at høre det, og de vil vise deres krav om denne enhed, vi har brug for, hvis vi forventer at give Frankrig ideen om de Frie Franskmænd tilbage.”

Foto: EU

Ignorer ‘eksperterne’ – fred er godt!

Webcast-dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og leder af Schiller Instituttet

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 4. december 2024

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche: Hun er grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Dette er onsdag den 4. december 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til Helga via e-mail på questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

Helga, din afdøde mand, Lyndon LaRouche, sagde engang, at virkeligheden er en hård læremester. Men der kan ikke findes nogen løsninger, medmindre folk ser virkeligheden i øjnene, hvilket ikke er let i den transatlantiske verden, hvor vi bombarderes med fortællinger, som præsenteres af de selvsamme

mennesker, der skaber krige og depression. Så den » livets mobilisering«, som du opfordrede til i denne uge, indledes med at se virkeligheden i øjnene. Så derfor synes jeg, at vi skal begynde i dag med din opsummering af, hvor tingene står i en verden, der undergår dramatiske forandringer: Hvad er den virkelighed, vi skal se i øjnene?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Verden har aldrig været tættere på faren for atomar udslettelse. Det siger mange mennesker nu, senest Tucker Carlson, som er ankommet til Moskva til et interview, han skal have med udenrigsminister Sergey Lavrov. Og hans pointe er, at det amerikanske folk i allerhøjeste grad er nødt til at høre Ruslands perspektiv, for alt, hvad de får fra USA, er et meget ensidigt syn, og han sagde, at vi befinder os i en situation, der er farligere end under Cubakrisen. Og jeg kan ikke tilføje noget, for det er, hvad det er!

Det, vi er vidne til lige nu, i opløbet til den 20. januar 2025, hvor præsident Trump angiveligt vil træde ind i Det Hvide Hus og i det mindste ændre nogle politikker, som skaber en del hysteri i den atlantiske fraktions lejr, som er allieret med Biden, så det, vi ser lige nu, er en utrolig destabilisering af hele verdensarkitekturen. Hvis man læser nyhederne og prøver at få et overblik over, hvor vi er, har man en fornemmelse af, at hele verdens fundament, verdenssystemet, som vi har kendt det i endog i den seneste periode, ryster, det smuldrer. Og det seneste udtryk for det er forsøget på at indføre undtagelsestilstand i Sydkorea, som blev annulleret af parlamentet ved en hurtig afstemning. Nu mobiliserer den sydkoreanske fagforening en generalstrejke for at tvinge præsident Yoon Yuk Seol til at træde tilbage. Det er én situation, og præsident Yoon beskylder oppositionen for at være knyttet til Nordkorea. Det er en uklar situation, men parlamentet stemte enstemmigt for at ophæve undtagelsestilstanden. Det er en dramatisk situation lige dér.

Så er der forsøget på at lave et nyt »Maidan«-kup i Georgien, hvor pro-EU-demonstranter demonstrerede på vegne af præsident

Salome Zourabichvili, som er en kvinde, der er født i Paris, og som har tilbragt flere årtier i Frankrigs diplomatiske tjeneste. Hun blev personligt uddannet af Zbigniew Brzezinski på Columbia University i New York og arbejdede derefter for NATO. Og i 2004 blev hun udenrigsminister i Georgien, så det er ikke ligefrem et udtryk for georgisk patriotisme, men snarere en af disse typisk installerede østeuropæiske personer, som er blevet oplært i Vesten i situationen efter den kolde krig, for derefter at blive installeret for at give troværdighed til ideen om, at de østeuropæiske lande ville have ønsket, at NATO skulle udvides, hvilket i mange tilfælde bare er en komplet iscenesættelse. Fordi disse mennesker blev promoveret af folk som Victoria Nuland, og Biden spillede også en stor rolle i alt dette. Så nu er der demonstrationer, og forfatningsdomstolen har lige afgjort, at præsidentens forsøg på at erklære parlamentsvalget ugyldigt – det blev afvist af forfatningsdomstolen med stemmerne 7-2 – og bekræftede premierminister Irakli Kobakhidze i hans nuværende kurs. Men det er en meget ustabil situation, og NGO'erne støttes naturligvis af Vesten.

Og så er der den absolut dramatiske situation i Syrien, hvor der ud af det blå – naturligvis ikke på stedet, men set fra en vestlig observatørs synspunkt ud af det blå – kom et massivt angreb fra nye terrororganisationer, de såkaldte Hayat Tahrir al-Sham's, eller HTS, som er en forkortelse for et arabisk navn, der er en omdannelse af al-Qaeda/al-Nusra-organisationerne, og som ifølge senator Richard H. Black støttes af USA og endda af CIA. De er i gang med en massiv offensiv mod præsident Bashar al-Assads regeringsstyrker, som er blevet svækket af mange års Cæsar-sanktioner, der har forhindret den syriske økonomi i at komme på fode igen. Nu får han støtte fra både Rusland og Iran, men det er en forfærdelig situation, for det er klart, at et af målene er at afskære forsyningslinjen fra Syrien til Libanon i forbindelse med våbenhvilen mellem Israel og Hizbollah, som Israel har brudt flere gange. Og det er klart, at Iran lader til at være

tilbageholdende over for hele situationen, fordi de er meget opmærksomme på, at når Iran officielt kommer mere ind i billedet, kan det udnyttes som et påskud til at bombe Irans atomanlæg.

Så hele regionen er en komplet krudttønde. Jeg kan ikke rigtig vurdere, hvor magtbalancen er, og hvordan det vil udspille sig, men det er endnu et område, hvor vi er på randen af tredje verdenskrig – som vi selvfølgelig er i Ukraine, hvor vi lige nu har den utrolige situation, at den tyske kansler Olaf Scholz, som har kapituleret over for alle aspekter af NATO's politik, bortset fra at han nu modsætter sig at levere det tyske Taurus-langdistancemissil til Kiev, efter at det amerikanske ATAMCS, det britiske Storm Shadow og det franske SCALP-missil er blevet sendt af sted. Og Taurus, som har en lidt længere rækkevidde, siger Scholz ville være den snubletråd, som ville gøre Tyskland til en direkte krigspartner mod Rusland, så han er imod det. Men der er en stor kabale af dumme mennesker, som forsøger at slippe af med Scholz og erstatte ham med den kristendemokratiske leder Friedrich Merz, som går ind for øjeblikkelig levering af Taurus, og som også vil have de amerikanske mellemdistancemissiler placeret i Tyskland i 2026, hvilket virkelig vil gøre Tyskland til en krigspartner.

Så Tyskland er under et voldsomt angreb fra alle sider; den tyske økonomi er ved at kollapse. I dag, som måske allerede er sket, blev der stemt om at få den franske premierminister Michel Barnier ud, fordi de ikke kunne finde et kompromis om budgettet, så uanset hvad der sker, vil der være ustabilitet i flere måneder i det mindste i Frankrig, med den eksplosive situation i Tyskland, og situationen i USA er absolut anspændt i perioden op til den 20. januar.

Så jeg tror, vi må være forberedt på, at tingene kommer til at gå endog endnu mere skævt, og det er derfor, vi har indkaldt til det internationale Schiller Instituts konference i den kommende weekend, lørdag og søndag, som er et forsøg på at

samle den slags kræfter af kvalificerede talere, der repræsenterer forskellige nationer og forskellig ekspertise, for at lægge løsningen på bordet for, hvordan vi kan komme ud af dette, og det er et nyt paradigme, hvor landene i det kollektive Vesten vil samarbejde med den Globale Majoritet i stedet for at gøre Rusland og Kina til fjenden og så optrappe og ende i Tredje Verdenskrig. Så det vigtigste, I seere kan gøre, når I har set alt dette, er at tilmelde jer konferencen i denne weekend. Det vil give adgang til simultantolkning til forskellige sprog, spansk, tysk og fransk, og man kan deltage i diskussionen. Så selvom du er engelsktalende, bør du registrere dig, selv om live-streamingen er tilgængelig andetsteds.

Det vil være stedet, hvor vi vil diskutere, hvilke muligheder der findes, for de eksisterer. Vi kan komme ud af denne krise, men det kræver en meget stor mobilisering af befolkningen, for vi har aldrig været i så stor livsfare som lige nu.

SCHLANGER: Konferencen finder sted lørdag og søndag og starter kl. 9.00 østlig tid i USA hver dag. Du kan tilmelde dig, det er en online-konference. Du kan finde tilmeldingssiden på Schiller Instituttets hjemmeside.

Det var bestemt et hårdtslående billede af virkeligheden. Vi har en række spørgsmål til dele af det, du lige har præsenteret. Lad mig starte med Mellemøsten. To personer skrev ind, den ene er en pensioneret skolelærer fra Skotland. Han siger: »Det, der sker i Syrien, er skræmmende. Det lyder, som om de samme terrorister, som dræbte kristne, drusere og shiamuslimer under borgerkrigen, der startede i 2011, er tilbage. Der går rygter om, at de bliver støttet af CIA, briterne, israelerne og endda Ukraine. Er der nogen sandhed i de rygter?«

Vi har en anden kommentar, som jeg synes er meget vigtig. Den er fra en blogger, som skriver om national sikkerhed. Han skrev om, hvad Bidens nationale sikkerhedsrådgiver Jake

Sullivan sagde, da han blev spurgt om situationen der, og han sagde: »Vi græder ikke over, at Assad-regeringen, der støttes af Rusland, Iran og Hizbollah, er udsat for en vis form for pres.« Og denne blogger mindede os om, at Sullivan den 12. februar 2012 sendte en e-mail til daværende udenrigsminister Hillary Clinton, hvori han sagde, at »al-Qaeda er på vores side i Syrien.« Og han spørger: »Hvordan kan sådan en person få lov til at sidde i regeringen?«

ZEPP-LAROUCHE: [griner] Det er et godt spørgsmål! For det første var der ingen borgerkrig i 2011. Den var fuldstændig orkestreret og igangsat fra begyndelsen af de samme kræfter, som er i aktion nu, og det var et forsøg på at vælte Assads legitime regering, som så reagerede, og det blev udlagt som »Assad the monster« osv. Men i virkeligheden var det lige fra begyndelsen sådan, at al-Qaeda og al-Nusra og alle disse grupper blev støttet af USA. Det var det spørgsmål, som general Flynn forsøgte at gøre Obama opmærksom på i 2012, men han ville ikke høre på det. Jeg tror, at hvis man ser på kronologien i disse ting, så er det et meget grimt billede. Og det er sandt, at sandsynligheden for, at ukrainerne er i Aleppo og hjælper terroristerne, også blev nævnt af det russiske udenrigsministeriums talskvinde Maria Zakharova og forskellige andre kommentatorer, der sagde, at disse syriske terrorister ikke ved, hvordan de skal håndtere de avancerede teknologiske enheder i forbindelse med data og information, og at ukrainerne faktisk er der på stedet for at hjælpe dem med den nødvendige assistance.

Så det er utroligt, hvis man tænker over det, at Vesten støtter terrorister, de støtter folk, der af vestlige kilder og naturligvis også af russere karakteriseres som værende i traditionen fra Stepan Bandera [den ukrainske pro-nazistiske kollaboratør under Anden Verdenskrig]. Og uanset hvad der kommer ud af denne situation, hvis det er Tredje Verdenskrig, så er det et ligegyldigt spørgsmål. Men hvis støvet lægger sig, og historikerne ser tilbage på denne periode i historien,

så mister Vesten lige nu absolut sin troværdighed ved at gøre dette! Hvad handler »demokrati« om? Hvad handler »menneskerettigheder« om? Hvad med den såkaldte »retsstat«? Alt det ryger ud af vinduet: Den vestlige politiks dobbeltmoral er et diskussionsemne i alle hjørner af kloden, og det ved jeg, fordi jeg har haft nok diskussioner i den seneste tid fra alle mulige lande, og de siger alle: »Hvad sker der med Vesten? Hvad sker der med de tidligere stolte lande i Europa, som havde en følelse af at være anstændige republikker eller demokratier? Og se nu, hvad de gør!« Og det er tegnet på det døende imperium: Jeg kan ikke give det en anden betegnelse. Og vi har én måde at redde os selv på, og det er ved at ændre denne politik og vende tilbage til vores bedste traditioner, som vi har. Vi har den italienske renæssance, vi har den tyske klassiske periode, vi har andre store traditioner i Europa, som vi opgiver lige nu ved at være kolonier i Anglosfæren, som føler, at de er i en sidste kamp mod den Globale Majoritet.

Vejen ud ville være meget let: Hvis du stopper konfrontationen og erklærer, at du vil samarbejde med den Globale Majoritet, kunne alle disse problemer forsvinde på en dag – og jeg mener det virkelig. Jeg mener det ikke på den måde, at Trump siger, at han kan redde situationen i Ukraine på en dag. Jeg mener virkelig, at hvis Vesten ville sende et stærkt signal om, at de reflekterer over, at de er kommet til den konklusion, at vi er på randen af tredje verdenskrig, og at det ikke er det værd at ofre hele menneskehedens eksistens for denne kamp, så ved jeg, at Kina og Rusland og alle de andre lande straks ville byde det velkommen og sætte sig til forhandlingsbordet. Og det hele kunne reddes.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet, som vil være vært for en international online-konference den 7.-8. december. Du kan tilmelde dig på Schiller Instituttets hjemmeside, hvor du også kan finde konferenceprogrammet og talerne.

Helga, du har lige nævnt Rusland, Kina og BRIKS. Der kom et spørgsmål ind fra en amerikansk podcaster, som sagde: »Jeg lyttede til, hvad du sagde i sidste uge om dit nylige besøg i Kina. Det lød spændende. Jeg kan se, at du støtter det, de gør, men jeg bliver ved med at høre, at Kina gør nogle dårlige ting. De står bag fentanyltrafikken, som kommer ind i USA, og de er stadig involveret i industrispionage for at stjæle amerikanske videnskabelige fremskridt. Hvad mener du om disse anklager, og er de legitime, eller er de en del af krigspolitikken?«

ZEPP-LAROUCHE: Det er en ubegrundet beskyldning. For det første rådede Alexander Hamilton alle sine diplomater til at spionere så meget som muligt i udlandet for at hjælpe med at opbygge den unge amerikanske republik. Alle lande i hele verden har udført spionage. Vesten er ikke så hellig, at de ikke ville forsøge at gøre det selv.

Når det er sagt, hvem spionerer så på hvem? Hvis man ser på Australian Strategic Policy Institute's (ASPI) Critical Technology Tracker, og de har for nylig offentliggjort, at Kina er førende i 37 kategorier ud af 48: Det betyder, at de er langt foran Vesten på de fleste af disse områder, og derfor er det at skære i eget kød, når USA nu øger toldsatserne, og Trump sagde, at han endda ville kræve 100 % told. ASPI's Critical Technology Tracker, så du kan selv tjekke den ud. Det er en anti-Kina australsk tænketank, og det har de sagt.

Under alle omstændigheder har Kina ændret sin økonomiske politik under Xi Jinpings ledelse ved at optrappe det, som Deng Xiaoping havde startet med reformen og åbningen, der begyndte i 1978. Og efter at Kina blev medlem af WTO, skete der et gigantisk spring fremad, igen ved ikke at vende sig mod den vestlige liberale model, som Vesten havde håbet, men ved at vende sig mod den 5.000 år gamle kinesiske tradition, den konfucianske lære. Og når alt kommer til alt, var Kina den førende nation indtil det 15. århundrede – det har folk glemt. Så det er ikke ukarakteristisk, at Kina har sådan en førende

position, og især med Xi Jinpings vægt på videnskab og teknologi, på innovation som kilden til produktivitet i økonomien, har Kina lagt en enorm indsats i uddannelse, i videnskabelige gennembrud; De uddanner hvert år ti gange flere videnskabsfolk og ingeniører end USA, hvilket til dels skyldes befolkningens størrelse, men især deres politik, som går ud på at fremme banebrydende teknologier og sikre, at de anvendes i økonomien uden forsinkelse, og derfor bliver de hele tiden mere produktive. Og de gør det, som USA og Europa plejede at gøre, da vi stadig var fornuftige! Men Vesten vendte sig væk fra den model, som Friedrich List havde kaldt det amerikanske system for økonomisk udvikling, eller kameralisme, eller hvad traditionen nu var, og Vesten vendte sig mod spekulation i, at penge skaber penge. Det var den tåbelige beslutning, som min afdøde mand, Lyndon LaRouche, identificerede, da Nixon den 15. august 1971 erklærede, at man ville skifte fra faste valutakurser til flydende valutakurser, og Lyndon LaRouche sagde straks: Hvis du fortsætter ad den vej, vil det føre til en ny depression, en ny fascisme, en ny fare for krig, medmindre man laver et helt andet økonomisk system. Og det har vist sig, at han havde fuldstændig ret, for nu, mere end 50 år senere, er vi nået til det punkt, hvor det vestlige finanssystem er gået totalt i opløsning, og det er uløseligt. Det kan ikke afhjælpes, for i 2008, da vi allerede havde en systemisk krise, ville der have været en chance for virkelig at reformere det og reorganisere det. Men det gjorde de ikke, og i stedet gik de over til kvantitative lempelser, og nu vakler de mellem kvantitative stramninger og kvantitative lempelser.

Men de er nået til vejs ende, for det vestlige finanssystem sidder på 2 billioner dollars i udestående derivatkontrakter, jeg tror, det er 300 billioner dollars i udestående gæld i alt. Det kan ikke betales! Og da Vesten også har hengivet sig til den grønne fantasi, er de nødvendige avancerede teknologier ikke længere til stede, undtagen på meget selektive områder, men ikke i den fysiske produktion. Det er

en af grundene til, at Vesten ikke kan følge med Rusland i den militære produktion.

Så derfor tror jeg, at vi er nået til et punkt, hvor vi er nødt til at stoppe Kina-bashingen, for den er ikke sandfærdig! Kina gør, hvad der er godt for Kina, og de har rakt hånden ud og hjulpet udviklingslandene med at overvinde underudviklingen, men de er langt, langt forbi det punkt, hvor de er nødt til at stjæle fra Vesten, fordi de er førende! Så Vesten kan stjæle fra Kina – hvis de kan. Det er virkelig vigtigt, at vi får styr på disse fakta.

SCHLANGER: En af de ting, vi gør i den retning, er, at Schiller Instituttet netop har udgivet en ny rapport, »Development Drive Means Billions of New Jobs, No Refugees, No War«. Og den gennemgår LaRouches plan for at bryde ud af denne depression, det globale kollaps, som er forårsaget af det vestlige etablisement.

Der er mange spørgsmål, og jeg vil prøve at opsummere nogle få. Bethany fra Spanien spørger: »Mener du, at stedfortræderkrige bør gøres ulovlige?«

ZEPP-LAROUCHE: Ja! Svaret på det er helt klart ja. Det eneste spørgsmål er, hvordan man håndhæver det? Problemet er, at vi har bevæget os væk fra international lov, som den blev formuleret i FN-pagten, fordi nogle lande erstatter den med »magt giver ret«, og det kan man se på adfærden i FN's Sikkerhedsråd. Og så kommer man til spørgsmålet, om FN's Sikkerhedsråd i det hele taget kan træffe en beslutning under forhold, hvor en af de fem permanente medlemmer konstant nedlægger veto og derfor ikke kommer frem til nogen juridisk gyldig konklusion. Men man ser også spørgsmålet om håndhævelse i forbindelse med ICC.

Så jeg tror, at spørgsmålet om påtrængende behov for at reformere FN og FN's Sikkerhedsråd er et af de spørgsmål, som helt klart kommer på dagsordenen. Jeg er helt enig i, at

stedfortræderkrige ikke bør tillades og bør forbydes, men spørgsmålet er, hvordan man håndhæver det?

SCHLANGER: Vi havde også et spørgsmål om håndhævelsen af Den Internationale Straffedomstols anklager mod Netanyahu og Gallant og spurgte, hvorfor USA's regering vedvarende modsætter sig, at disse anklager bliver afleveret, og om der er nogen chance for, at de vil blive håndhævet?

ZEPP-LAROUCHE: Under de nuværende omstændigheder ser jeg det ikke ske, fordi – jeg håber, at jeg tager fejl, men det ser ud til, at Trumps udnævnelser i forhold til Mellemøsten-politikken også meget tydeligt hælder i retning af at være ret ensidigt pro-israelske. Så medmindre der sker en fuldstændig ændring af den internationale orden i retning af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som virkelig skal sætte det hele på et brugbart grundlag, kan jeg ikke se det.

SCHLANGER: Og igen, med hensyn til spørgsmålet om dialog, som du har talt om, har vi et spørgsmål fra professor Larafy [ph]: »Tror du, det er muligt, at det internationale samfund kan indgå i en fornuftig dialog mellem nord og syd, når de store konflikter, som f.eks. i Ukraine, er løst?«

ZEPP-LAROUCHE: Det tror jeg, for vi er trods alt mennesker. Hvis jeg ikke troede på, at vores bestræbelser på at få en sådan dialog i gang på kort sigt, ville jeg give op og sandsynligvis fortvivle. Men jeg er ikke fortvivlet. Jeg tror, at den Globale Majoritet – præsident Putin sagde i Valdai Discussion Club – ikke tror, at det vil forblive, som det er. Stemmerne fra det Globale Syd lyder nogle gange som en kakofoni i stedet for en symfoni, fordi de endnu ikke har fastlagt deres retning, men han udtrykte tillid til, at det snart ville ændre sig, og at samarbejdet mellem disse nationer ville være som en polyfonisk symfoni. Og jeg tror absolut, at det er tilfældet: For nogen nævnte min nylige rejse til Guangzhou i Guangdong, og det bekræftede bare for 117. gang, hvad jeg altid har oplevet, når jeg var i Kina: De nationer,

der sender deres repræsentanter til disse konferencer, de kommer fra en helt anden ånd; de er virkelig problemløsende, de er løsningsorienterede, de er konstruktive, de forsøger at etablere venskab – det er en helt anden atmosfære.

Når man kun er vant til tankegangen i Vesten, skulle man tro, at det ikke kunne lade sig gøre. Men jeg har set det mange, mange gange: Der er et flertal af verdens nationer, som forsøger at få en mere retfærdig orden, og jeg er overbevist om, at hvis vi kan overbevise nok mennesker i USA og de europæiske lande, så kan vi løse det. Vi er nødt til at løse det! Alternativet er ikke acceptabelt, for det er udryddelse af den menneskelige art.

SCHLANGER: Nu vi taler om store udviklingsprojekter, så er der et meget interessant spørgsmål fra Richard, som beskriver sig selv som en mangeårig iagttager af LaRouche-bevægelsens aktiviteter. Og titlen på hans e-mail var »Gør Amerika vådt igen«. Og han sagde: »Hvad synes du om en kampagne for at få præsident Trump til at gøre NAWAPA, North American Water and Power Alliance, til et centralt element i opgraderingen af USA's infrastruktur?« Og han afslutter sine kommentarer med at sige: »Hvis tilhængere af Donald Trump virkelig ønsker at gøre Amerika stort igen, kan de vel ikke ignorere, at store dele af det vestlige USA allerede mangler vand, og at det bare vil blive værre.« Hvad synes du, Helga?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er en fremragende idé! Du ved, det ville være den slags politik, der ville blive ført, hvis USA besluttede at opgive ideen om told mod Kina og sanktioner mod det ene og det andet land og indtage en holdning, som vi har forsøgt at sige i lang tid, nemlig at USA bør samarbejde med BRIKS, med den Globale Majoritet, om udviklingsprojekter i Latinamerika, i Afrika og i Asien; men så skal USA også genopbygges! Omlæg det militærindustrielle kompleks. Brug den industrielle kapacitet, som i dag bruges til destruktiv våbenproduktion, omstil den, og byg maglev-tog eller andre hurtige togsystemer; USA har ikke *noget* hurtigt togsystem

overhovedet, ikke en kilometer! Det ville være så let at forbinde større byer med sådanne hurtige togsystemer og derefter gå i gang med grundlæggende infrastruktursystemer som NAWAPA, der bringer vandet fra Alaska hele vejen til Mexico til kunstvanding og vandkraft. Og samtidig få flere mennesker ind i midten af USA, som er tyndt befolket: Man kunne bygge nye byer der. Man kunne bygge videnskabelige byer, man kunne udrette mirakler! Hvorfor forsøge at kæmpe om noget fjollet olie i Syrien, når USA kunne vende tilbage til sin egen store videnskabelige tradition og opbygge sit eget land og være et af de lande i verden, der respekterer og samarbejder med de andre. Og jeg tror, det er den vej, vi skal gå.

Så du bør virkelig ikke sidde på hegnet, men hjælpe os med denne kampagne, og hvis du har nogle ideer til, hvordan du kan gøre det i det miljø, du befinder dig i, skal du bare kontakte os, og jeg er sikker på, at vores forskellige repræsentanter i de forskellige lokalområder med glæde vil inddrage dig i denne kampagne.

SCHLANGER: Den person, der skrev spørgsmålet, spurgte desuden, om han, hvis han synes, det er en god idé, er parat til at hellige sig arbejdet med at få Trump-administrationen til at vedtage politikken, da han nu er pensioneret.

Helga, vi har vores Schiller Institute-konference i denne weekend den 7.-8. december. Kan du fortælle lidt om, hvad du forventer at få ud af den? For det er noget, som alle, der holder øje med os, bør organisere på fuld tid mellem nu og lørdag morgen.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er meget sikker på, at denne konference vil munde ud i nogle vigtige nye politiske ideer og initiativer, for hvis man ser på listen over talere, er den meget, meget imponerende: Vi har flere tidligere statsoverhoveder; tidligere ministre fra vigtige lande; vi har topfolk fra tænketanke fra flere lande og eksperter, økonomer og så videre; men kombinationen af mennesker, der er enige om, at

man er nødt til at flytte verden ind i et nyt paradigme, er uden fortilfælde. Og jeg er meget stolt over den liste af talere, vi har samlet.

Så jeg kan kun sige: Hvis du vil høre en fornuftig stemme – virkelig mange fornuftige stemmer – som vil vise dig en anden retning for verden, som Harley lige sagde, så brug al den tid, du har, til at få dine venner, dine kolleger, din familie og de sociale medier til at fortælle om denne konference, og gør det til en stor succes, så folk kan få et håb om, at vi kan komme ud af denne utrolige krise. Det er, hvad du bør gøre.

SCHLANGER: Helga, jeg ser frem til konferencen, og jeg kender en masse mennesker. Så tak, fordi du har arrangeret den, og tak, fordi du kom i dag, og vi ses i løbet af de næste par dage.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, indtil lørdag!

Menneskehedens snarlige stævnemøde med sandheden

af Dennis Speed (EIRNS) – 03. december 2024

“Det centrale formelle problem ved nutidig viden er, at det faktum, som naiv anskuelse anser for at være det elementære eller enkle grundlag for menneskelig erkendelse, ved kritisk undersøgelse viser sig at være en yderst tvivlsom autoritet. Begrebet om et ‘faktum,’ opdager vi gennem refleksion, er resultatet af en dømmende proces og derfor på ingen måde så enkelt eller selvindlysende, som naiv opfattelse antager.” – Lyndon LaRouche, *Dialectical Economics*

Hvad er de sande »fakta« om NATO's krig i Ukraine; den syriske konflikt; eksplosionen af Nord Stream-rørledningen; ødelæggelsen af Libyen i 2011; krigen i Afghanistan og narkotikahandel; Gaza og Israel; 11. september; den kommende krig med Kina; og, vigtigst af alt, fakta om det britisk-amerikanske »særlige forhold« og deres nuværende fælles fremstød mod atomkrig, som ligger til grund for alle de andre forhold, der lige er nævnt? Alle disse spørgsmål og flere til bliver nu, på dette sene tidspunkt, diskuteret i den transatlantiske verden og internationalt for første gang.

Borgerne i Anglosfæren skal dog passe på ikke at blive overvældet af hæslighederne, når masken falder fra »den kollektive Biden«, fra de forskellige dukkeførere i Europa, fra deres fuldstændigt bankerotte, falske økonomier og deres moralsk anløbne floskler om »demokrati«, »retfærdighed« og »retsstatsprincipper«. Det ville være en underdrivelse at sige, at skakbrættet i år er blevet væltet i forhold til alle »højt respekterede autoriteter« og alle institutioner i »Vesten«, som stadig foregiver, at de står i spidsen for noget, der på troværdig vis kan kaldes »stabilitet« eller »normalitet«. I dette tilsyneladende mørke vil sandheden, udtrykt som politik og i bestræbelserne på at etablere en ny strategisk og udviklingsmæssig arkitektur, endelig, nu, blive hørt, fordi menneskeheden kræver det. Schiller Instituttets konference den 7.-8. december, »I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre «, er et vigtigt skridt i retning af realiseringen af den mission, som grundlæggeren, Helga Zepp-LaRouche, vedtog, da hun skabte organisationen for 40 år siden: At sige sandheden, dristigt, uden kunstgreb, men med skønhed, skarphed og kraft.

Løgnens vej fungerer ikke længere. De transatlantiske nationer, som finansierede Ukraine, så »vi ikke kom direkte i krig med Rusland«, er nu direkte i krig med Rusland. At skyde langtrækkende våben ind på russisk territorium, et skridt, der tidligere ville være blevet betragtet som for langt ude til

plottet i en koldkrigsroman, beskrives nu af de britiske og amerikanske udenrigsministerier som »ikke nok til at give Putin en anledning til at gå i atomkrig.« At indføre massive sanktioner mod kinesiske halvledervirksomheder og måske endda indføre 100 % told kan gøres, siges det, med relativ straffrihed – selvom: »Når man ser på den række af fremmede lande, der optræder i forsvarets forsyningskæder – og virkelig den amerikanske regerings forsyningskæder – er Kina den mest fremtrædende og bidrager mest, tilmed på utroligt høje niveauer i forsyningskæderne. Der er ikke tale om nedgravede kernekomponenter, som ikke betyder noget. Det er lige så højt oppe som leverandører på højeste niveau,» siger Tara Murphy Dougherty, CEO for dataanalysevirksomheden Govini.

Der foregår også flere mærkelige destabiliseringer af nationer. Frankrig vil fra i dag højst sandsynligt ikke længere have en regering, måske i flere måneder. I Sydkorea har der inden for de sidste 48 timer været et forsøg på at indføre undtagelsestilstand, hvilket nationalforsamlingen har modsat sig.

»Jeg erklærer undtagelsestilstand for at beskytte den frie republik Korea mod truslen fra de nordkoreanske kommunistiske kræfter, for at udrydde de foragtelige pro-nordkoreanske antistatslige kræfter, der plyndrer vores folks frihed og lykke, og for at beskytte den frie forfatningsmæssige orden,« sagde præsident Yoon Suk Yeol. Er det rigtigt? Vidste USA, som har en styrke på 28.500 soldater i Sydkorea og har holdt landet militært besat siden 1950, altså i 75 år, noget om dette?

I Georgien »står præsidenten uden magt«, Salome Zourabichvili, »stærkt for demokratiet« og udfordrer parlamentsvalget den 26. oktober for partiet Georgia Dream, i ånden fra »Rosenrevolutionen« i november 2003, som dengang blev finansieret af George Soros. Zourabichvili, som er født i Paris og arbejdede i Frankrigs diplomatiske tjeneste i tre årtier, før hun i 2004 blev Georgiens udenrigsminister, blev

personligt uddannet af Zbigniew Brzezinski i 1972-73 på Columbia University i sovjetisk politik og koldkrigsdiplomati. I 1992 blev hun udnævnt til førstesekretær for Frankrigs permanente mission ved NATO, og i 2001 blev hun direktør for Internationale og strategiske Anliggender i Generalsekretariatet for det nationale Forsvar og arbejdede i NATO's Bureau of Strategic Affairs. »Maidan, eller hvordan?«

Og når vi nu taler om Maidan, hvem kan så ignorere den rørende historie om den medfølgende »Joe Biden«, der benådede sin crackafhængige søn, Hunter, hvis bærbare computer var med til at miskreditere over 50 amerikanske efterretningschefer som topmålte løgnere for fire år siden? En benådning, der er mere omfattende end den, som præsident Gerald Ford tildelte ekspræsident Richard Nixon den 8. september 1974, for et halvt århundrede siden, og som bekvemt strækker sig helt tilbage til den 1. januar 2014 – tidspunktet for det ukrainske »Maidan«-kup, hvor »den vagthavende politimand« var – Joe Biden. Nogle vil fejlagtigt konkludere, at »Joe Biden benådede sig selv«, og ignorerede at »den kollektive Biden« også eksisterede i 2014. Bare spørg Victoria Nuland.

Selv virkeligheden – såsom det faktum, at Rusland ikke kan besejres af NATO i sin konflikt i Ukraine – måske ikke er tilstrækkelig til at afskrække de sindssyge fra deres »stævнемøde med skæbnen«, må deres galskab ikke definere »livets kendsgerninger« for os andre. Vi kan, som den Globale Majoritet ønsker, vælge liv, fremskridt, en ende på kolonialisme og fred med suverænitet. Den 2. december sagde Vladimir Putin til et møde med 7.000 unge forskere fra 62 lande: »Dette forum er yderst repræsentativt. Det understreger endnu en gang, at videnskab, ligesom uddannelse og kunst, tjener til at forene mennesker med forskellige nationaliteter, perspektiver og trosretninger, hvilket skaber grundlaget for kollektiv fremgang og fremskridt for menneskeheden.... I er uden tvivl klar over, at vi inden for de næste tre år er nødt til at uddanne cirka 1 million personer inden for

ingeniørvidenskab. I 2030 skal dette tal være vokset til næsten 2 millioner – 1,8 millioner, for at være helt præcis.« Hvorfor skulle vi så være i krig? Ordene fra Esajas: »og de skal smede deres sværd om til plovjern og deres spyd til beskærekroge; nation skal ikke løfte sværd mod nation, og de skal ikke mere lære krig«, må nu blive til politik, og det er op til os, hvis vi tør, at gøre det til virkelighed.

Foto: Pexels Freerange Stock

Øverst på verdens dagsorden: Stop konfrontationen, mobiliser for samarbejde

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 02. december 2024

Det er en underdrivelse at hævde, at den menneskelige civilisation er i livsfare. Kredse i det »kollektive Vesten« udøver løgne, militær magt og provokationer tilmed til det punkt, hvor de udløser atomart holocaust, og samtidig fører de økonomisk krigsførelse og praksisser, der fremmer økonomisk sammenbrud, også for deres egne befolkninger.

Det er ikke underligt, at selve regeringsmagten vakler fra land til land i det transatlantiske område. Den 5. november stemte de amerikanske vælgere rungende imod det økonomiske kollaps og hønsehøgene, der fører krig overalt. Det samme synspunkt sås ved de seneste valg i de østlige lande Slovakiet, Ungarn og Rumænien, i de østlige delstater i Tyskland og for ikke så længe siden i Holland og andre steder.

Men de forhenværende magthavere i Washington, London og Bruxelles afviser betydningen af afstemningerne og fortsætter deres onde vanvid.

Disse krigshøge-eliter fremmer krigsførelse i Syrien for at sprede konflikten i Sydvestasien. Den fælles fortælling fra Washington, London og Bruxelles er, at Syrien fik, hvad det fortjente ved at stole på Rusland og Iran.

»Vi har brug for alle tiders mobilisering,« lød kampråbet i dag fra Schiller Instituttets leder, Helga Zepp-LaRouche, der talte om borgeraktivering i Tyskland, hendes eget land, men som også gælder andre steder. Den globale NATO-krigsførelse må ophøre, samarbejdet mellem det Globale Nord og det Globale Syd må indledes.

Indtil videre har den tyske kansler Olaf Scholz, trods sine mangler, stået fast på ikke at godkende udstationeringen af Tysklands langtrækkende Taurus-missilssystem i Ukraine til langdistanceangreb inde i Rusland. Det er i modstrid med, hvad briterne og deres Storm Shadow og amerikanerne med deres ATACMS gjorde i sidste måned ved at stille deres missiler og støttekapacitet til rådighed for langtrækkende angreb i Rusland. Frankrig har godkendt sine SCALP-langdistancemissiler. Derfor får tillidsafstemningen den 16. december om at beholde Scholz som kansler og hans regering en særlig betydning som en fremtrædende mulighed for at stemme imod krigens momentum.

I Frankrig står Michel Barniers regering til at falde i morgen, og der er flere mulige scenarier for, hvad der så skal ske. Den kritiske faktor her er ligeledes at finde folk, »som vil løfte hovedet« for at se og handle imod det større billede af krigsfaren og tilslutte sig mobiliseringen for fornuft imod krig og for suverænitet, økonomisk opbyggende foranstaltninger og Nord-Syd-samarbejde.

I USA er den afgående »kollektive Biden«-administration gået

amok. Ikke alene blev ATACMS godkendt og derefter brugt i november mod mål i Rusland, men de blev også brugt efter Ruslands svar, hvor man demonstrerede sit hypersoniske ballistiske Oreshkin-missil med mellemlang rækkevidde, og efter at Moskva havde gentaget, hvad der stod på spil.

Det samme gælder for finansiel/økonomisk krigsførelse. I dag bekendtgjorde Biden-administrationen f.eks. en tredje pakke med anti-kinesiske forbud mod visse amerikanske eksporter af komponenter til mikrochip-sektoren og forbød produkter til 140 kinesiske firmaer. Flere af de kommende kandidater til den kommende præsident Donald Trumps regering er af samme opfattelse.

En mobilisering af Kongressen for hurtigt at blive klogere på faren for atomkrig er sat i gang i denne uge af mange kredse i USA og LaRouche-organisationen. I dag i New York kom Schiller Instituttets nye rapport fra trykken i et oplag på 5.000 til massedistribution. Titel: »« Fremstød for global udvikling betyder milliarder af nye jobs, ingen flygtninge, ingen krig.»

Udsendelsen af dette diskussionsoplæg fra Schiller Instituttet er en del af forberedelserne til den internationale online-konference den 7.-8. december, »In the Spirit of Schiller and Beethoven: All Men Become Brethren!«, sponsoreret af Schiller Instituttet, hvor du, dine venner og din familie kan tilmelde jer.

I dag er tilfældigvis den dato i 2014, hvor Executive Intelligence Review udgav dets rapport i bogform, The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge, i Washington, D.C. Den præsenterer en plan for megaprojekter for integreret global udvikling. Helga Zepp-LaRouche talte på et *EIR-seminar* den 2. december 2014 for omkring 100 diplomater, politiske eksperter og borgere. Hendes hovedtale havde titlen »Verden ved en korsvej: BRIKS-paradigmet eller en udryddelseskrig«.

Zepp-LaRouches indledende ord for et årti siden lyder nu som en opfordring til handling: »Jeg tror man med rette kan fastslå, at menneskehedens fremtidige skæbne vil afhænge af, om USA og i mindre grad Europa vil tage imod det tilbud, som præsident Xi Jinping gav præsident Obama på pressekonferencen under APEC-konferencen [november 2014 i Beijing], hvor Xi inviterede USA og andre store nationer til at samarbejde med en hel række politikker, som Kina og også BRIKS-landene fremmer.«

Foto: CC/European People's Party

Digterne må vise vejen til fred

Dennis Speed

Den 2. december 2024 – Schiller Instituttets internationale onlinekonference, »I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre«, lørdag den 7. og søndag den 8. december, finder sted i det farligste øjeblik i den hidtidige historie. Det er den mest faretruende tid nogensinde, fordi den destruktive kraft i de atomare og ikke-atomare våben, der nu er tilgængelige og begynder at blive indsat og tilmed brugt, er omvendt proportional med de erkendelsesmæssige evner hos de transatlantiske »universets mestre«, der har adgang til dem. Deres dødbringende vrangforestillinger er blevet tydeliggjort af anglofærens klinisk vanvittige reaktion på Ruslands succesfulde opstilling af det ballistiske mellemdistancemissil »Oreshnik« den 21. november som svar på NATO's missilangreb på russisk territorium.

NATO's "politiske ledelse," der ser bort fra indvendinger fra

selv nogle få af deres egne militærkommandører, har, selv efter Oreshniks "advarselsskud," fortsat deres ATACMS-angreb mod Rusland. Russerne svarede igen, og det har ifølge rapporter fra det russiske forsvarsministerium resulteret i amerikanske, franske og andre dødsfald på den ukrainske slagmark. Ungarns præsident, Viktor Orban, udtalte på Kossuth Radio, at »Ifølge russiske rapporter blev amerikanske og franske soldater dræbt i luftangreb, som russerne iværksatte på ukrainsk territorium, hvilket antyder, at disse soldater var til stede der.«

Hvor har man hørt det rapporteret i amerikanske medier? Hvilke journalister har spurgt om det i Udenrigsministeriet eller Pentagon? Hvis amerikanske og andre NATO-tropper er blevet dræbt – og rapporter indikerer, at antallet måske endda er så højt som flere hundrede – hvorfor er der intet blevet sagt af den amerikanske regering eller de "etablerede medier" til det amerikanske folk?

Dette illustrerer den unikke, strategiske betydning af denne weekends konference, af Executive Intelligence Review's Alert Service og af dit energiske engagement i begge dele. Vi må handle for ikke blot at informere borgerne, men også inspirere dem til at få deres regeringer til at gå en anden vej. Truslen mod verdenscivilisationen er ikke, at »Rusland vil ødelægge Vesten«, som folk som Zelensky, Ursula Von der Leyen og Lindsey Graham råber. Truslen er, at »Vesten« måske allerede har ødelagt sig selv gennem en selvfornektelse af den vestlige civilisation, som nu kan være uoprettelig. Atomkrig, hvis det sker, vil være resultatet af dette.

»Tænk som Beethoven og Schiller« vil være det højere løsningsbegreb, som vil blive præsenteret for deltagerne i den todages konference, der i sig selv er tænkt som fire satser i en enkelt komposition. Hvert af de foregående paneler – »Den strategiske krise: Ny og sidste verdenskrig eller et nyt paradigme for én menneskehed?«, »De store projekter til at overvinde migrantkrisen; verdensøkonomiens nye produktive

kræfter«, og »De videnskabelige drivkræfter i nutidens fysiske økonomi« – fører til det afsluttende panel: »Skønheden i verdens kulturer: En dialog mellem civilisationer.« Selvom hvert panel kan værdsættes individuelt, vil de, der lytter til konferencen som helhed, opnå adgang til et højere og unikt organisatorisk princip. Denne tilgang kaldte digteren Friedrich Schiller ”æstetisk opdragelse,” og kun fra dette synspunkt kan mennesker mobilisere de nødvendige følelsesmæssige såvel som intellektuelle ressourcer til at sikre, at den aktuelle historie bliver positivt transformeret.

Vi er i livsfare. Se på Ukraine; se på Sydvestasien. Ingen pragmatisk løsning og ingen pragmatisk leder vil kunne redde os. Medmindre vi nu kan inspirere til en forandring i den følelsesmæssige natur hos en ny generation af verdensledere, så de bliver i stand til at tænke på menneskeheden først og starte med det synspunkt, at der kun er én menneskehed, og at menneskeheden grundlæggende er god, vil det være umuligt at stoppe vores selvdestruktion fra at ske før eller siden. Der er kun én menneskehed, og alle vores handlinger inden for statskunst må tage udgangspunkt i den. Denne konference er viet til at kæmpe for de smukke og bedre engle i menneskehedens natur midt i dens største krise. I sådanne tider er det digterne, der må føre an.

**London og Wall Street
lancerer ‘finansielle ATACMS’**

mod BRIKS

af Dennis Small (EIRNS) – 30. november 2024

Den kommende konference på Schiller Instituttet den 7.-8. december, "I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre!" vil tjene som en tiltrængt fejring af 40-års jubilæet for Schiller Instituttet, der blev grundlagt i 1984 af Helga Zepp-LaRouche. Fra starten har Schiller Instituttets erklærede hovedopgave været at bringe USA tilbage til en udenrigspolitik, der er dets grundlæggere værdig, og som er dedikeret til alle nationers generelle velfærd. Dette er nødvendigt for at forhindre det planetariske kollaps i fascistisk økonomi og global krigsførelse, som Lyndon LaRouche forudsagde ville ske uden et sådant gennemgribende paradigmeskifte.

Hvis LaRouches politik var blevet fulgt, ville vi ikke være, hvor vi er i dag: på randen af en atomkrig, der kan udslette menneskeheden helt, og på vej mod en international finansiell og økonomisk nedsmeltning, der i lige så høj grad truer hele menneskeheden. Men sammen med faren er der nu en enestående mulighed for at gennemføre denne politik.

Den afgående Biden-administration, som i hele sin periode var en underdanig Leporello for de interesser på Wall Street og i City of London, der bragte ham til magten, har fået til opgave at forværre alle mulige globale brændpunkter for at forsøge at sikre, at den kommende Trump-administration ikke slipper ud af etablisementets greb. Runder af ATACMS er blevet sendt ind på russisk territorium for at provokere dem i retning af atomar optrapning; diskussioner om »hvorvidt« der skal iværksættes forebyggende angreb for at halshugge Ruslands atomare kapacitet bliver åbent fremført af tænketanke i London (såsom Chatham House) og underdanige amerikanske og europæiske admiraler (Buchanan og Bauer). Syrien udsættes igen for en internationalt sponsoreret invasion, som indtil videre har

haft held til at trænge ind i landets anden by, Aleppo. Og nu indledes en total økonomisk krigsførelse mod de førende nationer i BRIKS – som repræsenterer 4,7 milliarder mennesker, langt størstedelen af menneskeheden.

Den anvendte metode er den samme, som gjorde det muligt at iscenesætte et de facto-kup under det argentinske valg i oktober 2023 for at sikre sejren til den fornuftsudfordrede Javier Milei, som trak Argentina ud af BRIKS for at blive medlem af NATO-»klubben«: finansiel krigsførelse for at forårsage kapitalflugt og svække den lokale valuta; afpresse regeringen til at hæve renten drastisk for at forsøge at stoppe kapitalflugten og forsvare deres valuta; og bruge de høje renter kombineret med pålagte kraftige nedskæringer i de offentlige udgifter til at ødelægge den nationale økonomi og skabe betingelserne for at vælte den pågældende regering – enten ved en »farvet revolution« eller manipulerede valg.

BRIKS-medlemmet Rusland bliver nu ramt af en sådan økonomisk krigsførelse, herunder yderligere sanktioner mod alle landets banker og internationalt pres for at hæve renten, tilmed over det nuværende niveau på 21 %. BRIKS-medlemmet Indien er under angreb af en operation fra det amerikanske justitsministerium for at ruinere landets førende forretningsmand, Gautam Adani, som er en tæt allieret af premierminister Narendra Modi i hans økonomiske udviklingsstrategi. Og nu har BRIKS-medlemmet Brasilien fået besked fra »markederne« om, at det er nødt til at hæve renten yderligere (fra 11,25 % til 12,25 % og højere) samt skære ned på de offentlige udgifter for at bevare Wall Streets og City of Londons gunst.

For at udvide presset over hele linjen er der nu angiveligt et »bredt udsalg« af obligationer fra lande i det Globale Syd, ifølge Bloomberg.

Den kommende præsident Trump gør indtil videre kun tingene værre. Efter at have udnævnt Wall Street-darlingen Scott Bessent til sin foreslåede finansminister meddelte Trump i dag

på sin Truth Social-konto, at ethvert BRIKS-land eller andet land, der »bevæger sig væk fra dollaren« eller overvejer at skabe en ny BRIKS-valuta, »vil blive udsat for 100 % told« fra USA. Tænk ikke på, at det er USA selv, der under Wall Street-politikker har drevet lande væk fra dollaren ved vilkårligt at beslaglægge deres aktiver og indføre ulovlige sanktioner mod dem – alt sammen for at holde den dollarbaserede spekulationsboble på 2 kvadrillioner dollars flydende.

Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche svarede, at hvis dette ikke bare er bluff, og Trump virkelig indfører 100 % told, er det så godt som at annoncere enden på det finansielle dollarsystem: Det vil udløse kraftig inflation og få dollarens værdi til at kollapse internationalt. Og det, sagde hun, går hånd i hånd med ideen om et globalt NATO og tredje verdenskrig.

Vejen ud af denne »alles krig mod alle«-blindgyde er faktisk lige ved hånden og vil være genstand for to dages intense overvejelser blandt ledende personer fra nationerne i nord og syd, øst og vest, som vil samles på Schiller Instituttets konference den 7. og 8. december.

Foto: EIRNS/Stuart Lewis